

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Capitolul 1

Coborârea în vizuina lepurașului

Așezată lângă sora ei, pe malul apei, Alice începuse a se plictisi, pentru că nu avea nimic de făcut. Ba chiar, o dată sau de două ori, aruncase o privire asupra cărții pe care o citea sora ei, dar nu văzu nici poze, nici dialog: „La ce-o fi bună o carte fără poze și fără dialog?” se întrebă Alice.

Și doar ce era pe punctul de a chibzui (atât cât se poate chibzui pe o arșiță ca asta, care te îndeamnă la moțait) dacă plăcerea de a împleni o coroniță de flori merita osteneala de a se ridica și de a culege margarete, când, deodată, un lepuraș Alb, cu ochii de mărgean, trecu în fugă chiar pe lângă ea.

Nimic nu fu în măsură să-i stârnească mirarea; nu i se păru neobișnuit nici chiar atunci când îl auzi pe lepuraș bombănind: „Vai, vai, vai! O să întârzii!”

Mai târziu, când se gândi la întâmplarea asta, își dădu seama că s-ar fi convenit să o mire, dar, în acea clipă, totul îi păru cât se poate de firesc.

Lepurașul scoase din buzunarul vestei un ceasornic, se uită la el și apoi se puse din nou pe fugă, mult mai iute de data asta. Văzând una ca asta, Alice se repezi în picioare; de îndată își dădu seama că nu mai văzuse niciodată până atunci un lepuraș care să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din ele. Și, tare curioasă, o luă la fugă, peste câmp, pe urmele lepurașului, pe care, cu puțin noroc, îl zări tocmai când se strecura într-o vizuină măricică de sub tufișuri.

Nu trecu mult și Alice se furișă la rândul ei în vizuină, fără a cumpăni însă la felul în care va trebui să iasă înapoi.

O bucată de drum, merse prin vizuină ca printr-un tunel drept, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice nici n-apucă să se oprească; se trezi alunecând în jos, ca într-un puț, foarte, foarte adânc.

Fie puțul era foarte adânc, fie Alice cădea foarte, foarte domol, căci, în vreme ce cădea, avu timp să privească pe îndelete în jurul ei și să se întrebe ce urma să se întâmple.

Mai întâi, se strădui să privească în jos, spre a se lămuri asupra locurilor unde va ajunge, dar se făcea un întuneric din ce în ce mai mare, ca să mai poată desluși ceva.

Apoi se uită la pereții puțului și băgă de seamă că erau acoperiți cu rafturi cu provizii și cu etajere cu cărți; din loc în loc se găseau agățate hărți geografice și tablouri, în trecere, luă de pe un raft un borcan, pe a cărui etichetă era scris: DULCEAȚĂ DE PORTOCAL, dar, spre marea ei dezamăgire, acesta era gol. Nu

cuteză să-l arunce, de teamă ca, în cădere, acesta să nu lovească pe cineva care s-ar putea afla dedesubt. Izbuti cu greu să așeze borcanul pe un alt raft pe lângă care aluneca.

„Ei, bine!” își zise Alice, „după o așa cădere, nici c-o să-mi mai pese când mă voi da de-a dura pe scări! Cât de curajoasă am să le par celor de acasă! De acum, chiar de-ar fi să cad de pe acoperiș, n-aș mai scoate nici un sunet.” (Și e mai mult ca sigur că grăia adevărul.)

...Cădea, cădea, cădea. „O să înceteze vreodată căderea asta? Mă întreb, oare câți kilometri oi fi coborât până acum”, își spuse ea cu glas tare. „Cred că voi ajunge undeva, prin centrul pământului. Ia să vedem: asta ar însemna, cred eu, o adâncime de șase mii de kilometri...” (căci, vedeți voi, Alice învățase câte ceva despre acest lucru din lecțiile de la școală și, deși momentul în care să-și dovedească cunoștințele fusese prost ales, dat fiind că nu se găsea nimeni care s-o audă, ea găsi de cuviință să mai repete o dată)... „Da, cam asta ar fi distanța cu aproximație, dar în cazul ăsta mă întreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns?” (Alice n-avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să însemne Latitudinea ori Longitudinea, dar i se părea tare plăcut să rostească cuvinte impresionante.)

„Mă întreb”, reluă ea, după puțină vreme, „oare voi străbate pământul dintr-o parte în cealaltă? Ce nostim ar fi să apar printre oamenii care merg cu capul în jos! Antipaticii, cred...” (și se simți tare mulțumită, de data asta, că nu se găsea nimeni pe lângă ea, care s-o poată auzi, căci acesta nu părea a fi cuvântul cel mai potrivit)... „Dar va trebui să-i întreb, cu siguranță, de numele țării: „Fiți amabilă, doamnă, ne aflăm cumva în Noua Zeelandă ori în Australia?” (Cuvintele ei fură însoțite de o plecăciune - și închipuiți-vă ce fel de plecăciune poate face cineva aflat în plină cădere! Credeți că voi ați reuși, dacă v-ați afla într-o astfel de împrejurare?) „Dar de-o voi întreba așa ceva, doamna își va imagina că are de-a face cu o fetiță tare neștiutoare! Prin urmare, ar fi mai bine să nu-i pun nici o întrebare, poate că voi zări numele țării scris pe undeva.”

Cădea, cădea, cădea. Cum n-avea nimic mai bun de făcut, Alice începu iar să vorbească: „Dina cred că-mi va simți lipsa deseară, cu siguranță!” (Dina era pisica ei.) „Sper că nu vor uita, la ora ceaiului, să-i pună și Dinei lapte. Dina, drăguța mea, ce mult aș dori să te am aici, lângă mine! Nu sunt șoareci prin văzduh, dar în schimb ai putea prinde câte un liliac. Știi, liliicii se aseamănă mult cu șoarecii. Oare pisicile mănâncă liliici? mă întreb.”

Alice, care între timp începuse să așipească, repeta întruna, ca prin vis: „Pisicile mănâncă liliici?” și uneori se mai încurca: „Liliicii mănâncă pisici?”

Cum tot nu știa să răspundă la această întrebare, nu prea conta cum o formula. își dădu seama că era gata să așipească de-a binelea. Tocmai începu să se viseze plimbându-se cu Dina de mână, întrebându-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?”, când, deodată, buf! și iar buf!, căzu pe un maldăr de crengi și frunze uscate.

Astfel căderea ei luă sfârșit. Alice, care nu păți nimic în urma căzăturii, într-o clipă fu în picioare. Privi în sus, dar deasupra ei era un întuneric de nepătruns; înaintea ei se întindea un coridor lung, la capătul căruia îl zări pe Iepurașul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nici o clipă de pierdut: Alice începu a fugi cât putu de tare pe urmele acestuia și izbuti să-l audă bombănind, în timp ce cotea după colț:

- Vai de urechile și de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Îl urmă de aproape, dar, când Alice coti după Iepuraș, îi fu imposibil să-l mai zărească.

Se găsea într-o sală lungă și joasă, luminată de un rând de lămpi agățate în tavan. De jur împrejurul sălii erau uși, dar toate încuiate. Și, după ce-o străbătu în lung și în lat, încercând în zadar fiecare ușă în parte, se întoarse în mijlocul sălii, întrebându-se cum să facă să iasă din acel loc.

De îndată văzu înaintea ei o măsuță cu trei picioare, numai și numai din cleștar; pe masă nu se găsea altceva decât o cheiță mititică de aur. Alice crezu mai întâi că era cheia vreuneia dintre ușile sălii; dar, vai! fie broaștele încuietorilor or fi fost prea mari, fie cheia prea micuță, căci nici una din uși nu se descuria.

Într-un târziu, Alice descoperi o perdea pe care la început n-o băgase de seamă și, îndărătul acesteia, zări o ușiță înaltă de vreo trei palme; încercă cheița de aur în broasca ușii - și mare-i fu bucuria - cheia se potrivea!

Alice deschise ușița și văzu că dădea într-un coridor îngust, nițel mai larg ca cel al unui șobolan; se puse în genunchi și zări la capătul coridorului o grădină cum numai în vis am putea vedea.

Își dorea nespuse să poată ieși din sala întunecată și să se plimbe printre răzoarele de flori, de culori strălucitoare și printre fântânile acelea, cu apă deosebit de proaspătă, dar nici măcar capul nu-i trecea prin deschizătura ușii.

„Și chiar de-aș putea scoate capul, își spunea biata Alice, la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine-ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred c-aș izbuti, numai de-aș ști cum să încep.”

Fiindcă, vedeți, i se întâmplaseră atâtea lucruri extraordinare, încât Alice, începuse a crede că nimic, sau aproape nimic, nu era cu adevărat imposibil.

În zadar așteptă Alice lângă ușiță; de aceea se duse din nou la măsuță, trăgând nădejdea că va găsi acolo o altă cheie sau măcar o notiță cu instrucțiuni despre felul în care se pot strânge oamenii precum lunetele.

De astă dată, găsi o sticluță („care, mai mult ca sigur, nu fusese pe măsuță mai înainte”, își zise Alice) pe a cărei etichetă de hârtie se puteau citi, cu litere frumoase și mari, cuvintele: «BEA-MĂ!»

Ușor de zis «BEA-MĂ!», dar Alice, înțeleaptă cum era, nu făcu greșeala de a se repezi să facă una ca asta.

„Ba nu”, zise ea, „întâi mă uit, să văd de nu cumva scrie pe sticlă Otravă.”

Citise ea câteva istorioare în care era vorba despre copii care se aleseseră cu arsuri sau care fuseseră înghițiți de lighioane sălbatice; sau care căzuseră pradă altor pășanii și mai și; și toate acestea din pricină că nu ținuseră seamă de reguli foarte simple, date de cei ce le voiau binele, de pildă: că un vătrai încins te arde de-l ții prea mult în mână și că, atunci când te tai foarte adânc cu un cuțit, de obicei curge sânge; și nu uitase niciodată că, de bei mult dintr-o sticlă pe care scrie «Otravă», e mai mult ca sigur că, mai devreme sau mai târziu, or să ți se întâmple lucruri tare neplăcute.

Totuși pe această sticlă nu scria «Otravă» și prin urmare Alice cuteză și gustă din conținutul ei; și, găsind-o nemaipomenit de bună (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vișine, cremă de vanilie, de ananas, de friptură de curcan, de caramel și de pâine prăjită cu unt), o înghiți până la ultima picătură.

„Ce straniu mă simt!” zise Alice. „De parcă aș fi pe cale să mă strâng ca o lunetă!”

Chiar asta se și întâmpla; nu mai măsură mai mult de douăzeci și cinci de centimetri; chipul i se luminează la gândul că era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin ușiță și să ajungă în grădina aceea fermecătoare.

Mai așteptă totuși o clipă să vadă dacă continuă să se micșoreze; acest lucru o neliniști un pic, „căci aș putea sfârși”, își zicea Alice, „prin a mă subția într-atât, încât să ajung precum o lumânare. Cum aș arăta atunci?” Și încercă să-și închipuie cu ce se aseamănă flacăra unei lumânări după ce s-a suflat în ea, căci nu-și mai aducea aminte să fi văzut vreodată ceva asemănător.

După puțină vreme, cum nimic nu se întâmplă, se hotărî să meargă fără întârziere în grădină. Dar, vai! biata Alice! Când ajunsese în fața ușii își dădu seama că uitase cheița de aur, și, făcând cale-ntoarsă ca s-o caute, înțelese că nu era chip să ajungă la ea din pricina înălțimii ei de acum; se strădui să se cațere pe unul din picioarele mesei, dar acesta era așa de neted, încât n-avea de ce să se prindă; toate încercările ei dădură greș și, ostenită cum era, se puse pe jos și începu să plângă în hohote.

„La ce bun să plângi atâta!” își zise Alice cu deosebită asprime. „Te sfătuiesc să încetezi de îndată!” Obișnuia să-și dea sfaturi, dar nu de orice fel, ci dintre cele mai bune, numai că, din păcate, rareori ținea cont de ele. De

data aceasta se muștră atât de tare, încât lacrimile îi intrau acum în ochi. Își aduse aminte că, odată, încercase chiar să se tragă de urechi din pricină că trișase în timpul unei partide de crochet pe care o juca împotriva voinței sale; căci acestei fete deosebite îi plăcea tare mult să facă în așa fel încât să pară două persoane. „Dar acum e inutil”, își zise Alice. „Abia dacă a mai rămas din mine îndeajuns cât să fac măcar o persoană demnă de acest nume!”

În curând, privirea îi căzu asupra unei cutii de sticlă, care se afla pe o masă; o deschise și găsi înăuntru o prăjiturică pe care erau scrise cu stafide uscate,

cuvintele: «MĂNÂNCĂ-MĂ». - „Zău c-o voi mânca!” își zise Alice; „de mă va face să cresc, voi putea lua cheia; iar de-o să mă micșoreze, mă voi putea strecura pe sub ușă, deci, oricum s-o întâmpla, voi intra în grădină și apoi, fie ce-o fi!”

Mancă o bucățică din prăjitură, întrebându-se cu îngrijorare: „Ce se va întâmpla? Ce se va întâmpla?”, ținându-și întruna mâna pe creștetul capului, ca să vadă de va crește sau se va micșora. Fu tare uimită să vadă că înălțimea ei nu suferi nici o schimbare; bineînțeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice se deprinsese într-atât cu întâmplările neobișnuite, încât i se părea tare plicticos ca lucrurile să se desfășoare în chip firesc.

Așadar, începu să înfulece prăjitura și, nu după multă vreme, reuși s-o dea gata.

Capitolul 2

Balta de lacrimi

- E tot mal și din ce în ce mai ciudat! exclamă Alice (atât de mare-i fu uimirea, încât, pentru o clipă, începuse a se bâlbâi); iată că acum încep să mă lungesc ca cea mai mare lunetă din lume! La revedere, picioarele mele! (căci, când încercă să le privească, abia de le putu zări, așa de departe i se păreau). O! bietele mele piciorușe, mă întreb cine vă va mai încălța de acum încolo și cine vă va mai pune ciorăpei! Cât despre mine, cu siguranță că n-o să mai fiu în stare de una ca asta! Voi fi mult prea departe ca să mai pot ajunge la voi! Trebuie să vă descurcați singure de acum înainte! Dar, mai bine să mă port frumos cu ele, altfel te pomenești că n-or să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ce-aș putea face eu pentru ele? O să le fac cadou câte o pereche de ghete noi, de fiecare Crăciun!

Și continuă să-și închipuie cum ar face toate acestea. „Le voi trimite printr-un comisionar”, își zicea. „Ce hazliu o să fie, să-ți trimiți daruri propriilor tale picioare! Și ce ciudată adresă va trebui să dau!”

Destinatar:

Multi-stimatul Domn,

Piciorul drept al Alicei Covorașul de lângă Vatră Nu departe de Grătar (Cu toată dragostea Alicei)

„O, doamne! Ce de prostii mai spun!”

Chiar în acea clipă se lovi cu capul de tavanul sălii; măsura acum mai mult de doi metri și șaptezeci și cinci de centimetri! Înhață de îndată cheia de aur și se întoarse în mare grabă la ușa ce dădea spre grădină.

Biata Alice! Tot ce putu face fu să se culce pe-o parte și să privească chiorâș prin grădină; nu mai era chip să treacă dincolo de ușă. Se așeză jos și începu iar să

plângă în hohote.

„Ar trebui să-ți fie rușine!” își zicea Alice. „O domnișoară ca tine” (și aici chiar că avea dreptate) „să plângi întruna! încetează imediat, atâta îți spun!”

Cu toate acestea, continua să verse șiroaie de lacrimi, astfel încât în jurul ei se făcu de îndată o baltă adâncă de vreo cinci degete, ce se întindea până în mijlocul sălii.

Nu după multă vreme, auzi în depărtare un zgomot de pași zoriți; își șterse degrabă lacrimile de la ochi, ca să poată vedea mai bine cine sosește. Era, și de data asta, lepurele Alb. Nespus de frumos îmbrăcat, ținând într-o mână o pereche de mănuși albe din piele de căprioară și în cealaltă un evantai mare.

Venea tare grăbit și bombănind întruna:

- O! Ducesa! Ducesa! Ce furioasă va fi de-o voi face să m-aștepte!

Alice, care era așa de deznădăjduită încât ar fi cerut ajutor primului venit, când îl zări apropiindu-se, îi zise cu sfială:

- Iertați-mă, domnule...

Iepurele tresări așa de puternic, încât mănușile albe din piele de căprioară și evantaiul îi scăpară pe jos. O luă la fugă cât putu de tare și se pierdu în întuneric.

Alice adună de pe jos mănușile și evantaiul și, cum în sală se făcuse foarte cald, începu să-și facă vânt fără întrerupere, spunându-și:

„Extraordinar! Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi! Și când te gândești că ieri totul părea atât de normal! Nu cumva, din întâmplare, în timpul nopții, m-am schimbat în ce sunt acum? Stai să mă gândesc! Oare eram aceeași azi-dimineață când m-am trezit? Parcă mă simțeam nițeluș alta. Dar, de nu sunt aceeași de azi-dimineață, ar fi nimerit să mă întreb: Cine sunt oare? Ei, comedie!”

Alice începu să se gândească la toate fetele de vârsta ei pe care le cunoștea, încercând să descopere de nu cumva a devenit una dintre ele.

- Sunt sigură că nu sunt Ada, își spuse Alice, căci ea are părul lung și ondulat, pe când al meu numai ondulat nu e; nici Mabel n-am cum să fiu, căci eu știu atâtea lucruri, în vreme ce ea e atât de prostuță! În plus, ea e ea, iar eu sunt eu și... Vai! Cât e de complicat! O să încerc să-mi amintesc toate lucrurile pe care le știam până acum. Să vedem: patru ori cinci fac doisprezece, patru ori șase fac treisprezece, patru ori șapte fac... O, Doamne! Dac-o țin tot așa, nu voi ajunge niciodată la douăzeci! Și până una-alta Tabla înmulțirii nici măcar nu-i așa de importantă. Să trecem la Geografie! Londra e capitala Parisului, iar Parisul e capitala Romei, și Roma... nu, totul e greșit, sunt convinsă! Mai bine aș încerca să recit „Ce lucitoare...” își încrucișa mâinile în poală, de ca și cum ar fi trebuit să spună lecția, și începu să recite poezia. Vocea îi era foarte răgușită și foarte stranie, iar cuvintele pe care le rostea nu erau nicidecum cele dorite:

Ce lucitoare coadă-și face

Micuțul crocodil Și-și scaldă orice solz de aur

în apele din Nil!

Ce vesel pare să rânjească

Cum gheare-ntinde lin,

Poftind micuții pești în gura-i

Cu fălci zâmbind senin!

„Pun prinsoare c-am greșit!” își spuse biata Alice; ochii i se umplură iar de lacrimi, în vreme ce continua să-și spună: „Trebuie să recunosc că sunt Mabel. Voi fi nevoită să trăiesc de-acum încolo în căsuța aia amărâtă a ei, să nu mai am jucării, însă, în schimb, să am multe lecții de făcut. M-am hotărât: dacă eu sunt Mabel, nu mă mai mișc de aici! Degeaba ori să-și bage toți capul în vizuină și-or să-mi zică:

leși de-acolo, drăguța mea! Eu n-o să fac altceva decât să mă uit în sus și să le zic: Dar - cine sunt eu? Mai întâi spuneți-mi cine sunt, și apoi, dacă îmi place cine sunt, o să urc la voi. Dar, vai de mine!” strigă Alice, izbucnind iar în lacrimi, „ce mult aș vrea să-i văd pe toți băgându-și capul în vizuină! Așa am obosit să tot stau singură aici!”

Și spunând aceasta, își aruncă privirea asupra mâinilor și fu foarte uimită să vadă că, în vreme ce vorbea, își pusese în mână una din mănușile din piele de căprioară albă care-i aparținuse lepurașului.

„Cum am făcut una ca asta?” se întrebă ea. „Cred că o să încep din nou să mă fac mică.”

Se ridică și se îndreptă spre masă pentru a se putea măsura; constată că, după cum putu să-și dea seama, măsura acum doar două palme înălțime, dar că se micșora cu multă repeziciune; înțelese de îndată cauza: evantaiul pe care-l ținea în mână; prin urmare îl aruncă imediat, chiar când fu pe punctul de a dispărea cu totul.

- Am scăpat ca prin urechile acului! își zise Alice, oarecum înspăimântată de brusca transformare, dar fericită că încă mai există. Și acum, în grădină!

Se, grăbi din nou spre ușă. Vai! ușița fusese închisă și cheița pusă pe masă, la fel ca mai înainte:

- Totul merge din ce în ce mai rău! gândi Alice, căci n-am mai fost niciodată atât de micuță, niciodată! Prea mult ghinion!

Și, pe când rostea aceste cuvinte, piciorul îi alunecă și, în clipa următoare, bândâbâc! Căzuse într-o apă sărată, care-i ajungea până la bărbie. Mai întâi gândi că nimerise cumva în mare; „și dacă-i așa pot să mă întorc cu trenul”, își spuse ea. (Alice fusese la mare o singură dată în viața ei și trăsese concluzia că, oriunde te-ai duce pe litoralul Angliei, dai de niște cabine de baie pe lângă plajă,

de câțiva copii care se joacă în nisip cu lopățele de lemn și apoi de un șir de vile de locuit, iar îndărătul lor se află întotdeauna o gară.)

Însă, nu trecu mult și înțelese că de fapt se găsea în balta de lacrimi vărsate chiar de ea însăși, pe când avea doi metri și șaptezeci și cinci de centimetri.

„Ce bine ar fi fost de n-aș fi plâns atât!” își spunea Alice, înotând și străduindu-se să ajungă la mal. „Drept pedeapsă, mă tem că acum mă voi îneca în propriile mele lacrimi! Ciudată întâmplare! Dar totul e ciudat astăzi.”

Chiar în acea clipă, auzi ceva plescăind prin apă, undeva aproape; începu să înoate într-acolo, ca să vadă despre ce e vorba.

Întâi crezu că e o mersă sau un hipopotam, dar apoi, amintindu-și cât era de mică, își dădu seama că nu era decât un șoarece, care, ca și ea, alunecase în baltă.

„Mi-ar fi oare de vreun folos, dacă i-aș vorbi acestui șoarece? Totul e atât de neobișnuit pe-aici, că nu m-aș mira să-mi poată vorbi; oricum, nu strică să-mi încerc norocul.” Așa că începu:

- O, Șoarece! Știi cumva cum se poate ieși din această baltă? Am ostenit de când înot pe aici. O, Șoarece!

(Alice gândea că așa era cuviincios să te adresezi unui șoarece; era pentru prima oară când făcea una ca asta, dar își amintea că văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un șoarece - al unui șoarece - unui șoarece -un șoarece - O, șoarece!”)

Șoarecele se uită la ea mirat (Alicei i se păru chiar că-i face semn, clipind nițel dintr-un ochișor), dar nu spuse nimic.

„Poate nu înțelege englezește”, gândi Alice; „cu siguranță că e un șoarece francez, care a trecut la noi cu William Cuceritorul.” (Deși știa ceva istorie, Alice n-avea idei foarte clare despre data la care se întâmplaseră aceste evenimente.) Așa că începu din nou:

- Ou est ma chatte?

Era prima propoziție din manualul de franceză. Șoarecele țâșni dintr-o dată din apă, tremurând de frică din tot corpul.

- O, îmi cer iertare! strigă de îndată Alice, temându-se să nu-l fi supărat pe sărăcuțul animal; uitasem că nu-ți plac pisicile.

- Că nu-mi plac pisicile! exclamă Șoarecele, cu o voce ascuțită și tremurândă. Dacă ai fi în locul în meu, ție ți-ar plăcea pisicile?

- Poate că nu! Mai mult ca sigur că nu, răspunse Alice, împăciuitoare; nu fi supărat pentru un astfel de lucru. Totuși, aș vrea să ți-o pot arăta pe pisica noastră, Dina: cred că ai îndrăgi pisicile, dacă ai vedea-o măcar o dată. E atât de liniștită, urmă ea cu jumătate de voce, continuând să înoate leneș prin baltă.

Toarce așa de frumos la vatra focului, în vreme ce-și linge lăbuțele și se spală pe față; are o blăniță așa de moale... și apoi n-o întrece nimeni la prinderea șoarecilor... O! îmi cer iertare! strigă iarăși Alice; căci, de data aceasta, Șoarecelui i se zbârlise tot părul pe el, iar fetița era sigură că l-a jignit tare rău. N-o să mai vorbim despre Dina, de vreme ce nu-ți face plăcere.

- N-o să mai vorbim despre ea, sigur! strigă Șoarecele, care tremura din cap până-n vârful cozii. De parcă eu aș vrea să vorbesc despre ea! În familia noastră n-am putut suferi niciodată pisicile: sunt niște creaturi josnice, respingătoare, vulgare! Să nu mai rostești cuvântul „pisică” în fața mea!

- Niciodată! promise Alice, grăbindu-se să schimbe subiectul discuției. Îți plac... îți plac... câinii?

Șoarecele nu răspunse și Alice continuă repede:

- Există, lângă casa noastră, un cățeluș pe care mi-ar face plăcere să ți-l arăt, atât de drăgălaș este! Un micuț terrier, cu ochii ageri, știi, cu - oh! un păr lung, cafeniu și creț! Aduce înapoi toate obiectele pe care i le arunci, se pune-n două lăbuțe când cere de mâncare și face atâtea lucruri, dar acum nu-mi mai pot aminti nici jumătate din ele. Știi, este al unui fermier, iar acest fermier spune că lui îi e tare de folos și că valorează mii de lire! Zice că omoară toți șobolanii și... vai de mine! strigă Alice, cu glas necăjit, mi-e tare frică că te-am supărat din nou!

Căci Șoarecele se îndepărtase de ea înot, pe cât putuse de iute, stârnind cu mișcărilor sale un adevărat cutremur prin baltă.

Alice strigă după el, cu glas blând:

- Șoarece dragă! Te rog, vino înapoi și n-o să mai vorbim nici de pisici, nici de câini, din moment ce nu-ți plac!

Când auzi Șoarecele una ca asta, făcu cale întoarsă și înotă domol spre ea; fața îi pălise („de mânie”, își zise Alice) și spuse, cu glas încet și tremurând:

- Să ajungem la mal și-o să-ți spun povestea mea, ca să-nțelegi de ce nu pot să sufăr câinii și pisicile.

Era și timpul să iasă din baltă, căci se făcuse o îngrămădeală grozavă de animale de tot soiul, care căzuseră în ea: o Rață și o Pasăre Dodo, un Papagal Lori, cu penaj colorat, un Pui de Vultur și câte și mai câte alte lighioane nemaiîntâlnite. Alice o luă înainte și toată adunarea înotă în urma ei spre mal.

Capitolul 3

Un miting în pas alergător și o poveste cu coadă lungă

Fu o adunare cu adevărat ciudată, când se strânseră laolaltă pe mal: păsările cu penajul ud learcă, animalele cu blana lipită de trup, toate șiroind de apă, cu

nutrișoarele triste și simțindu-se cât se poate de stingherite.

După cum era și firesc, cea dintâi problemă fu - cum să se usuce. Fiecare își dădu cu părerea în privința aceasta; și nu trecuseră nici câteva minute, că deja Alice le vorbea fără pic de sfială noilor săi prieteni, de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna. La drept vorbind, purtă o lungă discuție cu Lori, care sfârși prin a se bosumfla, spunând destul de nătâng:

- Eu sunt mai bătrân ca voi și știu mai bine ce trebuie făcut.

Acest lucru i se păru Alicei de neacceptat și vru să afle câți ani are. Cum el refuză cu hotărâre să-i spună vârsta exactă, discuția se încheie brusc.

Într-un târziu, Șoarecele, care părea a avea un pic de autoritate asupra celorlalte animale, porunci cu glas puternic:

- Așezați-vă cu toții și ascultați-mă! O să fac în curând în așa fel, încât să fiți cu toții uscați!

Toată lumea luă loc formând, un cerc mare, în mijlocul căruia se afla Șoarecele. Alice îi aruncă acestuia o privire neliniștită; își dădea seama că, de nu se va usca repede, avea să capete o răceală grozavă.

- Hm! făcu Șoarecele, luându-și un aer important. Sunteți gata cu toții? Iată povestea pe care o cunosc, cea mai seacă cu putință, singura capabilă să vă usuce pe loc. Liniște în cerc, vă rog! „William Cuceritorul, a cărui cauză beneficia de sprijinul Papei, primi de îndată supunerea Englezilor, care aveau nevoie de un conducător și care, de ceva vreme, se deprinseseră cu uzurpările și cu cuceririle. Edwin și Morcar, conții de Mercia și Northumbria...”

- Brrrr! făcu Lori, tremurând.

- îmi cer iertare! spuse politicoș Șoarecele, dar încruntându-și sprâncenele. Ați spus ceva?

- N-am fost eu! spuse grăbit Lori.

- Mi s-a părut că aud pe cineva vorbind, reluă Șoarecele. Să continui: „Edwin și Morcar, conții de Mercia și de Northumbria, trecură de partea acestuia; și Stigand, Arhiepiscopul patriot de Canterbury, găsi nimerit...”

- Găsi ce? întrebă Rața.

- Găsi nimerit, răspuse Șoarecele, fără a încerca să-și ascundă supărarea. Bineînțeles, știți ce înseamnă „nimerit”.

- Știu destul de bine ce vrea să zică „nimerit”, când eu sunt cel ce nimereste peste ceva, spuse Rața; de obicei e o broască sau un vierme. Întrebarea este, peste ce a nimerit Arhiepiscopul?

Fără să dea cea mai mică atenție vorbelor Raței, Șoarecele se grăbi să continue:

-...”și găsi nimerit să se ducă cu Edgar Atheling în întâmpinarea lui William,

pentru a-i oferi acestuia coroana. La început, William se purtă cu cumpătate. Dar obrăznicia Normanzilor săi...” Cum te mai simți, micuțo? întrebă el, întorcându-se spre Alice.

- La fel de udă ca și până acum, răspuse Alice cu glas trist; se pare că povestea ta nu m-a uscat nici cât negru sub unghie.

- În acest caz, spuse, ridicându-se cu un aer solemn, Pasărea Dodo, propun amânarea acestei adunări, în vederea adoptării imediate a unui remediu mai energic...

- Vorbește mai clar! spuse Puiul de Vultur. Nu înțeleg nimic din vorbele astea complicate și, în plus, cred că nici măcar tu nu pricepi nimic!

Puiul de Vultur își lăsă capul în jos, pentru a ascunde un zâmbet; celelalte păsări chicotiră gălăgios.

- Ceea ce voiam să spun, continuă, cu un aer jignit, Pasărea Dodo, este că cel mai bun mod de a ne zvânta este un Miting în pas alergător.

- Ce este acela un Miting în pas alergător? întrebă Alice; nu că i-ar fi păsarat prea mult să știe, dar Dodo se întrerupsese, ca și când ar fi dorit ca cineva să ia cuvântul; nici unul din cei prezenți nu părea dispus să spună ceva.

- Cea mai bună metodă de a explica este să-l facem pur și simplu.

(Și, cum se prea poate să vreți și voi să încercați într-o zi de iarnă, o să vă spun cum a făcut Pasărea Dodo.)

Mai întâi, a desenat o pistă de alergări, un fel de cerc („n-are importanță forma exactă”, a zis el) și apoi i-a așezat pe toți de-a lungul traseului, din loc în loc. N-a folosit semnalul obișnuit: „Pe locuri... fiți gata... start!”, ci fiecare începea să alerge care încotro îl tăia capul, oprindu-se atunci când dorea, astfel încât nu era deloc ușor să-ți dai seama când se termină alergarea. După ce o ținură așa, preț de vreo jumătate de oră și se uscară bine, Dodo strigă brusc:

- Alergarea a luat sfârșit!

Se adunară cu toții în jurul lui, gâfâind de atâta oboseală și întrebând:

- Dar cine a câștigat?

La această întrebare, Pasărea Dodo nu putu da un răspuns pe loc, ci chibzui îndelung; rămase tăcută o bucată de vreme, ținându-și un deget la frunte (așa cum îl vedeți de obicei pe Shakespeare în poze și în tablouri), pe când ceilalți așteptau în liniște.

În cele din urmă, zise:

- Toți ați câștigat, și toți trebuie să primiți câte un premiu.

- Dar cine va înmâna premiile? întrebă toți în cor.

- Cum cine? Ea, bineînțeles, răspuse Pasărea Dodo, arătând cu degetul spre

Alice.

Și toți dădură buzna spre Alice, strigând de-a valma:

- Premiile! Premiile!

Alicei nu-i dădea prin gând ce să facă; băgă repede mâna în buzunar, de unde scoase la iveală o cutiuță de caramelle (spre norocul ei, apa sărată nu ajunsese la ele) și începu să împartă premiile. Era chiar câte una de fiecare.

- Dar și ei trebuie să i se dea un premiu, spuse Șoarecele.

- Cum să nu! aprobă, cu gravitate, Pasărea Dodo. Ce mai ai prin buzunare? Întrebă el, întorcându-se spre Alice.

- Doar un degetar, răspunse tristă Alice.

- Dă-mi-l, zise Pasărea Dodo.

Se adunară din nou în jurul ei, și Pasărea Dodo îi înmâna solemn degetarul, spunând:

- Te rugăm să primești acest frumos degetar!

Și după ce scurta cuvântare luă sfârșit, începură cu toții să aplaude.

Alice găsi toată povestea asta foarte hazlie, dar, cum toți își păstrau un aer foarte serios, nu cuteză să râdă. Și, cum nu găsi nimic de spus, se mulțumi să facă o plecăciune, luându-și un aer cât putu de grav, pe măsura momentului.

Apoi, se apucară să mănânce bomboanele, lucru care produse ceva zgomot și oarecare încurcături, căci păsările mai mari se plânseră că nu puteau să le guste pe ale lor, iar cele mici se înecară, încât fură nevoite să primească câțiva pumnișori în spate, pentru a-și reveni. Până la urmă totul se sfârși cu bine, toată lumea se așeză din nou în cerc și îl rugară pe Șoarece să le mai povestească câte ceva.

- Mi-ai promis, ții minte, că-mi spui povestea ta, zise Alice și de ce nu poți suferi pe... P și C..., adăugă ea, aproape șoptit, de teamă să nu-l supere iar.

- E lungă și tristă! zise Șoarecele, întorcându-se spre ea și oftând adânc.

- E lungă, într-adevăr, zise Alice, măsurând din ochi, cu uimire, coada Șoarecelui, dar de ce spui că e și tristă?

Continuă să-și frământa mintea cu această întrebare, în vreme ce Șoarecele vorbea; și iată cum își închipui ea povestea:

MOTANUL ȘI ȘORICELUL

Un motan hotărât

„Șoricel”, spuse, „atât

Știu: că nu-s ocupat,
Deci te vreau judecat!
Nu fugi, nu nega,
Că ne vom judeca,
Pentru că absolut
Nimic n-am de făcut!”
Șoricelul strigă:
„Domnule, eu știu că,
Fără judecător, Judecata-i omor!”
„Mă fac eu procuror,
Tot eu judecător;
Judec parte cu parte:
Te condamn eu la moarte.”

- La ce te gândești? Nici măcar nu m-ascuți! îi zise Șoarecele Alicei, cu voce aspră.
- îmi cer iertare, răspunse Alice, cu părere de rău. Ai ajuns la al cincilea cot, nu-i așa?
- Ce cot? țipă Șoarecele furios. Dacă n-ascuți! Iar s-o-nnod?
- Un nod? zise Alice, uitându-se cu îngrijorare la coada Șoarecelui. Și cum era gata mereu să ofere ajutor cuiva, adăugă: te ajut să-l deznozi, arată-mi unde e!
- Nici prin gând nu-mi trece! strigă supărat Șoarecele, ridicându-se și îndepărtându-se de Alice. Mă jignești, îndrugând astfel de prostii!
- N-am vrut una ca asta! zise biata Alice. Dar știu că ești supărăcios, nu glumă!
- Te rog, vino înapoi și sfârșește-ți povestea! Șoarecele dădu doar din cap și iuți pasul.
- Ce păcat că n-a vrut să mai rămână alături de noi! zise suspinând Lori, de îndată ce Șoarecele se îndepărtă. Un bătrân Crab profită de ocazie pentru a-i spune fiului său:
- Ei, dragul meu! Asta să-ți servească drept lecție, să nu-ți pierzi niciodată cumpătul!
- Taci, tată! zise tânărul Crab, pus pe harță, ai înnebuni până și o stridie12!
- Ce mult aș vrea ca Dina să fie aici! spuse Alice cu voce tare, fără a se adresa cuiva anume. Ea ar putea să-l aducă imediat înapoi!

- Și cine este, mă rog, Dina asta? întrebă Lori. Alice, gata oricând să vorbească de preferata ei, zise:

- Dina este pisica noastră! N-o întrece nimeni la prinderea Șoarecilor! Ei! Ce tare mi-ar plăcea s-o vedeți când vânează păsărele! Da, nici n-o zărește bine, că - hap! și-a și înghițit-o!

Vorbele ei îi înspăimântă grozav pe cei prezenți: câteva păsări o tăiară la fugă, în graba mare; o Coțofană bătrână se înfoie în pene, zicând:

- Trebuie să pornesc spre casă, nu-mi priește aerul nopții la gât!

Un Canar își chemă puișorii, zicându-le:

- Veniți iute, dragii mei! E timpul să mergeți la culcare!

Sub diferite pretexte, dispărură cu toții și Alice se văzu în curând din nou singură.

- N-ar fi trebuit să pomenesc de Dina! își zise ea cu tristețe. Nimeni nu pare s-o placă pe aici și totuși, sunt convinsă că-i cea mai bună pisică din lume! Oh, Dina, draga mea Dina! O să te mai revăd vreodată?

Și biata Alice se puse din nou pe plâns, căci se simțea tare singură și deznădăjduită.

După puțină vreme, auzi din nou niște pași grăbiți și, crezând că era Șoarecele, care se răzgândise între timp și venea să-și termine povestea, ridică repede privirea.

Capitolul 4

Iepurașul trimite un Mic Bill

Era Iepurașul Alb. Venea iute, aruncând în jurul lui priviri neliniștite, de ca și cum ar fi pierdut ceva; Alice îl auzi bombănind:

- Ducesa! Ducesa! Vai de lăbuțele mele! Vai de blana și de mustățile mele! O să dea poruncă să mă execute, sigur cum sunt copoi copoi! Unde am putut să le pierd, mă întreb?

Alice ghici imediat că era vorba despre evantai și despre mănușile sale albe din piele de căprioară și, cu toată bunăvoința, începu și ea să de săvârșească.

După puțină vreme, Iepurașul o zări pe Alice, care căuta de zor și-i strigă cu glas tare supărat:

- Ei, Mariana, tu ce cauți aici? Fugi repede acasă, chiar în clipa asta și adu-mi o pereche de mănuși și un evantai! Hai, iute!

Alicei i se făcu așa de frică, încât, fără să încerce măcar a-i explica că greșise, o luă îndată la fugă în direcția ce i-o arătase Iepurașul.

„M-a luat drept slujnica lui”, își zise ea, alergând. „Ce mirat o să fie, când va descoperi cine sunt! Totuși ar fi bine să-i aduc evantaiul și-mănușile, firește, cu condiția să le pot găsi.”

În vreme ce rosti aceste cuvinte, dădu de o căsuță curățică, pe a cărei poartă se putea zări o plăcuță de alamă strălucitoare, pe care era gravat numele: „Iepure A.”

Intră fără să bată și urcă scările în fugă, temându-se ca nu cumva să dea nas în nas cu Mariana și să fie astfel alungată înainte de a fi găsit evantaiul și mănușile.

„Ce ciudățenie!” își spunea Alice. „Auzi, să mă trimită după treburile lui un iepuraș! În curând și Dina va ajunge să mă pună să fac treburile în locul ei!”

Și începu să-și închipuie cam cum ar fi asta. De pildă, ar chema-o dădaca ei: „Alice! vino de îndată și pregătește-te de plimbare!”, iar ea ar trebui să răspundă: „O clipă doar, vin imediat! Trebuie să pândesc lângă gaura asta de șoarece, până se întoarce Dina, ca să n-o zbughească șoarecele.”

„Numai că”, gândi mai departe Alice, „dacă ar începe să facă pe grozava, punând lumea la treabă, cei de acasă n-ar mai ține-o pe Dina nici o clipă.”

Între timp, Alice ajunsese într-o odăiță drăguță, cu o măsuță în fața ferestrei; pe masă (după cum nădăjduise) se găseau un evantai și o pereche de mănuși mititele, din piele albă de căprioară.

Luă evantaiul și perechea de mănuși și, tocmai când era gata să plece, îi căzu privirea pe o sticluță care se găsea lângă oglindă. De data aceasta sticluța nu avea nici o etichetă pe care să scrie: «Bea-mă»; și cu toate acestea ea îi scoase dopul și o duse la gură. „Știu bine”, își zise ea, „că ori de câte ori mănânc sau beau ceva, se întâmplă ceva neobișnuit: hai, să văd, ce se va mai întâmpla de voi bea din sticluța asta! Nădăjduiesc, zău așa, c-o să mă facă să cresc iar mare; m-am săturat să mai fiu atât de micuță!”

Și chiar așa se întâmplă; începu să crească, însă mult mai iute decât se aștepta; nu apucase să bea nici jumătate din sticluță, când își dădu seama că se lovise cu capul de tavan și trebui să se aplece pentru a nu-și rupe gâtul. Puse iute sticluța jos, spunându-și: „Gata! Sper că n-o să mai cresc și mai mult de-atât! Cum sunt acuma, nu mai pot să ies pe ușă. Ce bine ar fi fost să nu fi băut așa de mult!”

Dar, ah! Părerile de rău erau acum zadarnice! Continuă să crească, și încă atât de mult, încât fu nevoită să stea în genunchi; o clipă mai târziu, nu mai putu să stea nici măcar în genunchi și încercă să se întindă pe podea, cu un cot proptit în ușă și cu celălalt braț încolăcit în jurul capului. Dar tot mai creștea; în cele din urmă, când nu mai avu încotro, scoase un braț pe fereastră și un picior prin hornul de pe acoperiș, spunându-și: „Ce-o să mă fac, dacă tot mai cresc!”

Dar, din fericire, sticluța fermecată își făcuse efectul pe deplin și Alice încetă să mai crească. Cu toate acestea, poziția în care se găsea nu era nicidecum comodă și, cum nu vedea în ce fel ar mai putea ieși din încăperea, Alice se simțea, firește, tare nefericită.

„Era cu mult mai plăcut acasă”, se gândea biata Alice. „Nu eram nevoită să mă fac, întruna, ba mică, ba mare și nici să ascult de șoareci sau de iepurași. Mi-aș fi dorit să nu fi coborât niciodată în vizuina aceea de iepure și totuși... și totuși... e destul de nostimă viața pe care o duc! Când citeam câte un basm, îmi închipuiam că astfel de lucruri nu se întâmplă niciodată și iată-mă că trăiesc în plin basm! Ar trebui să se scrie o carte despre mine, zău așa! Și când mă voi face mare, o s-o scriu chiar eu! Dar sunt încă de pe acum mare”, adăugă necăjită, „în tot cazul aici nu mai am loc să cresc!”

„Dar oare o să rămân la vârsta pe care o am acum?” se întreba Alice. „Într-un fel e plăcut să știi că nu vei deveni niciodată bătrână. Ei, dar și să ai mereu lecții de făcut! O, nici asta nu mi-ar plăcea!”

„O, biata de tine Alice, ce prostuță ești!” își răspunse tot ea. „Cum ai putea să faci lecții aici? Dacă abia încapi tu, unde să mai încapă și cărțile pentru lecții!”

Și, tot gândind așa, privind situația când dintr-o latură, când din cealaltă și purtând o adevărată conversație cu sine însăși, deodată, nu după multă vreme, auzi un glas afară și se opri să asculte.

- Mariana! Mariana! strigă cineva. Adu-mi mănușile în clipa asta!

Apoi pași grăbiți se făcură auziți pe scări. Alice înțelese că era iepurele, care venea să vadă ce face ea acolo și începu să tremure așa de tare, de se cutremura întreaga casă, uitând cu desăvârșire că acum ea era de o mie de ori mai mare decât iepurașul, și că, prin urmare, n-avea nici un motiv să se mai teamă de el.

De îndată, iepurele ajunse la ușă, încercând s-o deschidă, dar, cum ușa se deschidea spre interiorul camerei, de unde Alice o împingea cu cotul, încercările iepurașului fură zadarnice. Alice îl auzi bombănind:

- Din moment ce nu reușesc pe ușă, o să dau ocol casei și o să intru pe fereastră.

„S-o crezi tu!” gândi Alice. După ce așteptă până ce i se păru că-l aude pe iepure sub fereastră, scoase brusc mâna afară și se făcu că înhață ceva. Nu înhață nimic, dar auzi un strigăt ascuțit, apoi o bufnitură și-un zgomot de sticlă spartă, ceea ce o făcu să creadă că poate iepurașul căzuse în vreo răsadniță de castraveți sau cam așa ceva. După aceasta, se auzi un glas furios (era al iepurașului):

- Pet! Pet! Unde ești?

Apoi un glas pe care nu-l mai auzise până atunci:

- Aici sunt, unde altundeva! Sap după mere, Cucoane!

- Da, da, sapi după mere! Îl îngână supărat iepurașul. Vino-ncoace și ajută-mă să ies de aici. (Se auzi din nou un zgomot de sticlă spartă.)

- Acuma, spune tu, Pet, ce se vede acolo-n fereastră?

- E cu siguranță un braț, Cucoane (bra-bra-bra..., rosti el, bâlbâindu-se de frică ce-i era.)

- Un braț, nătărăule! Cine-a mai văzut un braț atât de mare? Nu vezi că-i cât fereastra?

- Cu siguranță că așa-i, Cucoane! dar tot braț e.

- Ei, bine, în tot cazul n-are ce căuta acolo; du-te și dă-l afară!

Urmă apoi o tăcere lungă, întreruptă din când în când de șoapte greu de înțeles:

- Nu-mi place una ca asta, Cucoane! zău așa... nu-mi place deloc!

- Fă așa cum îți poruncesc, fricosule!

În cele din urmă, Alice își întinse din nou mâna și se făcu că înhață ceva.

De data asta se auziră două țipete ascuțite și iar zgomotul de sticlă spartă. „Câte răsadnițe de castraveți au ăștia în jurul casei?” se întrebă Alice. „Acum ce-or să mai facă? Măcar de-ar reuși ei să mă scoată prin fereastră! Eu una, chiar că nu mai vreau să rămân închisă aici, nici pentru o clipă măcar!”

Rămase câțva timp cu urechile ciulite, fără să audă însă nici un zgomot; într-un târziu, auzi un huruit asemănător cu cel al unor roți mici de car și zarva mai multor glasuri, care vorbeau de-a valma; pricepu câteva frânturi din vorbele acestora:

- Unde-i cealaltă scară?

- Păi, eu trebuia să aduc doar una; Bill trebuia să o aducă pe cealaltă.

- Bill! Ad-o-ncoa' flăcăule!

- Așa, urcă-le aici, în colțul ăsta. Nu, întâi pune-le una peste alta, așa n-ajungi nici până la jumătate.

- A! Las c-o să meargă; nu mai face pe deșteptul!

- Prinde coarda, Bill! Fii atent la țigla asta desprinsă!... O! ia uite-l, cade!. Jos capetele! (se aude o trosnitură puternică)... Cine a făcut una ca asta?... Bill trebuie să fi fost!... Cine intră pe coș?...

- Nu, eu nu! Du-te tu!

- Să coboare Bill prin coș.

- Ei, n-auzi, Bill? Stăpânul zice că tu ești cel care trebuie să coboare prin coș!

„Așa! Deci Bill e cel care va coborî prin coș! Văd că tot ce-i mai greu cade pe spinarea lui Bill! Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu în locul lui! Hornul ăsta e cam strâmt, ce-i drept, dar cred că la o adică voi fi în stare să trag un picior zdravăn prin el!”

Încercă să-și tragă, pe cât putu, piciorul înapoi și rămase nemișcată până ce auzi, aproape, deasupra-i, o lighioană mică (nu-și putu da seama ce o fi fost) cățărându-se prin horn; și-apoi, își zise: “Ăsta e Bill!” Alice lovi o dată zdravăn cu

picioarul și își ciuli urechile să audă ce se mai întâmpla.

Mai întâi îi auzi pe toți, într-un glas, strigând:

- Ia uitați-l pe Bill, cum își ia zborul!

Apoi doar glasul lepurașului:

- Prindeți-l voi, cei de lângă gard!

Apoi tăcere; apoi iar învălmășeală de glasuri:

- Țineți-i capul!

- Nițel rachiu!

- Vezi să nu se-nece!

- Ce s-a întâmplat, băiatule? Ce-ai pățit? Spune-ne tot!

Într-un sfârșit se auzi un glăscior slab și foarte ascuțit („ăsta-i Bill”, gândi Alice):

- Zău, nici eu nu prea știu. Nu, nu-mi mai dați, acumă mă simt mai bine, dar sunt prea năucit ca să vă pot povesti. Tot ce știu e că... nu știu ce naiba s-a repezit la mine, prin horn și mi-a pocnit un bobârnac de-am zburat ca o rachetă.

- Da, zău, Bill, chiar c-ai zburat! Întăriră ceilalți.

- Trebuie să dăm foc casei! se auzi glasul lepurașului.

Alice strigă cât putu de tare:

- De-o să faceți așa ceva, o pun pe Dina să vă înhațe! Urmă o tăcere de moarte, iar Alice gândi: „Mă întreb,

ce-or să mai pună la cale? Dac-ar avea un piculeț de minte, ar scoate acoperișul.”

După un minut, două, începură iar să se agite și Alice îl auzi pe lepuraș:

- O roabă ar fi de ajuns pentru început.

„O roabă cu ce?” se întrebă Alice. Dar nu apucă să se întrebe prea mult, că, în clipa următoare, o ploaie de pietricele mici pătrunse pe fereastră, unele lovindu-i fața. „Îi fac eu să se-astâmpere”, își spuse și strigă cu glas tare:

- Să nu mai faceți asta, c-o să vă pară rău!

Alice bagă de seamă, nu fără mirare, că pietricelele căzute pe podea se prefăceau toate în prăjiturile și-atunci îi veni o idee grozavă: „De voi mânca o prăjiturică din astea, e sigur c-o să mi se schimbe iar statura într-un fel sau altul; și, cum mai mare nu pot să mă fac, probabil c-o să mă fac mai mică.”

Așa că înfulecă o prăjiturică și fu nespuse de încântată să constate că începe imediat să se micșoreze. De îndată ce ajunse îndeajuns de mică pentru a se putea strecura prin ușă, părăsi casa în fugă. Afară văzu o grămadă de animale și de păsări mici, care o așteptau: un Pui de Șopârlă, adică bietul Bill, aflat în mijlocul lor, sprijinit de doi Șoareci albi, care îi dădeau să bea ceva dintr-o sticlă.

Când o zăriră, se repeziră cu toții către Alice; dar ea o luă la fugă cât putu de repede și, în curând, se văzu la adăpost, într-o pădure deasă.

„Primul lucru pe care-l am de făcut”, își zise Alice, rătăcind prin pădure, „este să-mi recapăt statura mea dintotdeauna; al doilea, să găsesc drumul ce duce la frumoasa grădină. Cred că, pentru moment, ăsta va fi planul.”

Părea într-adevăr un plan extraordinar de bun și totodată simplu și clar; singura dificultate era aceea că n-avea nici cea mai mică idee despre felul în care va putea să-l îndeplinească. Și, în vreme ce mergea cu prudență prin pădurea deasă, un lătrat scurt îi răsună în urechi, făcând-o să-și ridice privirea curioasă.

Un câțel nespus de mare se uita la ea, cu ochi mari și rotunzi, întinzându-i o labă cu care încerca să o atingă.

„Bietul animal!” zise Alice, cu voce lingușitoare, străduindu-se din toate puterile să-i vorbească, dar nu fără teamă, la gândul că acesta ar putea fi înfometat și că, în acest caz, ar fi înfulecat-o în ciuda tuturor lingușelilor sale.

Nu stătu prea mult pe gânduri și, luând de pe jos un bețișor, i-l întinse cățelușului; acesta începu să sară peste bețișor, lătrând de bucurie; prefăcându-se că vrea să-l facă bucăți, cățelușul se repezi asupra bețișorului, însă Alice, de frică să nu fie călcată în picioare, se furișă în spatele unui scaiete; dar, ori de câte ori aceasta apărea de după scaiete, cățelușul se năpustea din nou asupra bețișorului, făcând niște tumbe grozave, în graba lui de a-l prinde. Alice, care avea impresia că are de-a face cu un cal năzdrăvan și așteptându-se ca dintr-un moment în altul să fie călcată în picioare de acesta, se dădu din nou pe după scaiete; crezând că se joacă, cățelul tăbări iar asupra baghetei, făcând de fiecare dată câțiva pași înapoi, pentru a-și lua avânt și scoțând câte un lătrat puternic. Într-un sfârșit, gâfâind de osteneală, cu limba scoasă și abia ținându-și ochii deschiși, merse să se așeze ceva mai departe de locul unde se găsea Alice.

Acesta i se păru Aicei momentul prielnic ca s-o taie la fugă; plecă degrabă și alergă cât o ținură puterile, până ce lătratul cățelului nu se mai auzi aproape deloc.

„Și totuși era un câțel tare drăgălaș!” își zise Alice, sprijinindu-se de o floare broștească, pentru a-și mai trage un pic sufletul și făcându-și aer cu frunzele acesteia. „L-aș fi putut învăța atâtea lucruri, de-aș fi fost un pic mai mare! Vai! uitasem că mi-am propus să cresc din nou! Cum să procedez? Bănuiesc că va trebui să mănânc sau să beau ceva; dar ce?”

Cea mai mare problemă o reprezenta, fără îndoială, găsirea aceluia lucru care s-o facă să crească iar. Alice își aruncă privirea asupra florilor din jurul ei, asupra firelor de iarbă, fără a găsi nimic din ceea ce căuta. O ciupercă aproape cât ea de mare se înălța din pământ, nu departe de locul unde se găsea. Se apropie de ciupercă, o privi cu multă atenție pe toate părțile, dar, când se uită mai bine, văzu că pe pălăria ciupercii trona o omidă, ce fuma tacticos dintr-un ciubuc.

Capitolul 5

Povețele domnului Omidă

Domnul Omidă și Alice se priviră pentru câteva clipe în tăcere; în cele din urmă, Omidă își scoase din gură ciubucul și, cu un glas leneș și somnoros, o întrebă:

- Dar cine ești dumneata?

Acesta nu părea a fi începutul unei conversații foarte încurajatoare. Alice răspunse cam sfioasă:

- Eu nu știu prea bine, domnule, cel puțin pentru moment; știu cine eram când m-am trezit de dimineață, dar cred că de atunci m-am schimbat deja de câteva ori.

- Cum adică? întrebă domnul Omidă, cu asprime. Vorbește mai clar!

- Mă tem, domnule, că nu pot să vă explic ce-mi trece prin cap, răspunse Alice, căci nici eu nu sunt prea lămurită, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

- Nu, nu înțeleg ce vrei să spui, spuse domnul Omidă.

- Mi-e teamă că n-o să pot vorbi mai clar de-atât, răspunse politicoasă Alice, căci, pentru început, până și mie îmi pare totul de neînțeles; și, știți, când te schimbi de atâtea ori pe zi, începi să nu mai înțelegi nimic, nu-i așa?

- Nu-i așa! zise domnul Omidă.

- De! Poate că dumneata nu te-ai aflat în situația asta până acum, spuse Alice, dar când va trebui să te schimbi în crisalidă și apoi în fluture, sunt sigură că acest lucru ți se va părea cam ciudat, nu crezi?

- Nicidecum! răspunse domnul Omidă.

- Până una alta, poate că dumneata ești altfel decât mine, zise Alice; tot ce știu este că mie mi s-ar părea foarte ciudat.

- Dumitale! zise disprețuitor domnul Omidă. Dar cine ești dumneata?

Acest lucru îi aducea înapoi la punctul de unde pornise conversația. Alice era un pic cam încurcată de faptul că domnul Omidă îi vorbea atât de tăios. Se ridică în picioare și zise foarte serios:

- Cred că ar fi mai bine să-mi spui dumneata cine ești.

- De ce? întrebă domnul Omidă.

Iată o altă întrebare care o cam încurca; cum nu-i dădea în gând nici un răspuns prea bun și cum domnul Omidă nu părea a fi foarte voios, Alice se întoarse cu spatele.

- Vino înapoi! îi strigă domnul Omidă. Trebuie să-ți spun ceva important.

Părea a fi o făgăduială ispititoare, motiv pentru care Alice se întoarse iar și se apropie.

- Nu te pierde cu firea! zise domnul Omidă.

- Asta-i tot? întrebă Alice, abia stăpânindu-și mânia.

- Nu, răspunse domnul Omidă.

Alice gândi că, la urma urmei, putea să mai aibă răbdare, tot n-avea altceva mai bun de făcut și poate că până la urmă domnul Omidă va sfârși prin a-i spune ceva interesant. Preț de câteva minute domnul Omidă nu scoase nici un cuvânt: pufăi înainte în tăcere; dar, într-un târziu, își desfăcu brațele, își scoase din nou ciubucul din gură și zise:

- Care va să zică, gândești că te-ai schimbat, nu-i așa?

- Mă tem că da, domnule, zise Alice. Unele lucruri nu mi le mai pot aminti ca altădată și nu pot rămâne la fel nici măcar zece minute - ba mă fac mică, ba mă fac mare!

- Și ce lucruri nu ți le amintești? întrebă domnul Omidă.

- Ei, de pildă, am încurcat poezia „Ce lucitoare harnica albină...” și a ieșit cu totul și cu totul altceva! zise Alice cu tristețe. /

- Spune poezia „Ești bătrân, taică William!”, îi porunci domnul Omidă.

Alice își împreună mâinile și începu:

„Ești bătrân, taică William, a spus Jiul, uimit,

Părul ți-a-ncărunțit și s-a ros.

Totuși stai ziua toată-n cap, neconținut.

Crezi că la vârsta ta e frumos?

„Fiind tânăr”, răspunse acesta grăbit,

Mă temeam că la creier mă stric.

Dar acum pot să stau eu așa liniștit:

Am aflat că în cap n-am nimic.”

„Ești bătrân, taică William, după cum ți-am mai spus,

Și-ai ajuns și teribil de gras.

Totuși salturi mortale faci, pe jos și pe sus;

Ce motive-ți dictează-acest pas?

„Fiind tânăr”, răspunse acesta-nțelept,

„Pe picioare m-am dat, și pe mâini,

Cu această-alifie; de ești tu deștept

Eu ți-o vând doar cu prețu-unei pâini.”

„Ești bătrân, taică William, ai gingiile moi,

Tot ce poți să mai mesteci e seu.

Totuși ai devorat rața cea mai de soi;

Oare cum reușești? mă-ntreb eu.”

„Fiind tânăr mereu mergeam la tribunal -

în proces cu soția eram –

Și în fălci mi-a crescut o putere de cal,

Arătând ce dreptate aveam.”

„Ești bătrân, taică William, aș pune rămas

Că vederea de mult ți-a slăbit.

Totuși ții în balans un tipar chiar pe nas -

Ce te face așa iscusit?”

„Am răspuns de trei ori.

De trei ori e destul.

Nu pretinde că ești un tip profund.

De prostiile tale deja sunt sătul.

De nu pleci, îți dau șuturi înfund!”

- Nu e așa, n-ai spus-o bine, zise domnul Omidă.

- Asta cam așa e; și mie mi se pare că n-am spus-o cum trebuie, zise Alice, necăjită; am încurcat unele cuvinte.

- Ai greșit-o de la început până la sfârșit, zise cu hotărâre domnul Omidă, după care urmă o tăcere de câteva minute.

Domnul Omidă vorbi cel dintâi:

- Și ce mărime ți-ar conveni să ai? întrebă.

- A! N-aș vrea o mărime anume, se grăbi să răspundă Alice. Știți, singurul lucru care nu-mi place este că trebuie să mă tot schimb.

- Nu, răspunse domnul Omidă, nu știu.

Alice tăcu; de când se știa, nu mai întâlnește pe cineva care s-o contrazică într-atât, simțea că avea să se piardă cu firea.

- Ești mulțumită cu mărimea ta de acum? întrebă Omidă.

- De... mi-ar plăcea să fiu un picuț mai mare, domnule, dacă nu vă e cu supărare, zise Alice. Este atât de neplăcut să ai o înălțime de numai șapte centimetri.

- Din contră, mie mi se pare o înălțime foarte bună, zise cu mânie domnul Omidă, înălțându-se țeapăn în timp ce vorbea (măsura tocmai șapte centimetri).

- Numai că nu sunt obișnuită! zise smerită biata Alice și gândi: „Of, că numai de ființe răutăcioase dau!”

- Cu vremea o să te obișnuiești, zise Omida și, ducându-și ciubucul la gură, începu iar să pufăie.

De data aceasta, Alice așteptă răbdătoare ca domnul Omidă să vorbească primul. După câteva minute, acesta își trase ciubucul din gură, căscă o dată sau de două ori și se scutură. Apoi se dădu jos de pe ciupercă și o porni prin iarbă, ca o reptilă, rostind:

- Dintr-o parte crești mare, din cealaltă te faci mică.

„Dintr-o parte ce? Și cealaltă parte din ce?” se întrebă Alice, gânditoare.

- Din ciupercă, zise domnul Omidă, de parcă ar fi fost întrebat cu glas tare; și, o clipă mai târziu, dispăru.

Alice rămase câțva timp pe gânduri, privind ciuperca și încercând să-i găsească cele două părți; și cum ciuperca era cu desăvârșire rotundă, găsi problema foarte grea. În cele din urmă își întinse brațele în jurul ciupercii și rupse cu fiecare mână câte o bucățică din margine.

„Și acum, care este partea bună?” se întrebă ea în vreme ce încerca, ronțăind bucățica din mâna dreaptă; după o clipă, simți sub bărbie o lovitură puternică: tocmai se lovise cu piciorul.

Speriată pentru o clipă de neașteptata schimbare, își dădu seama că nu mai avea timp de pierdut, căci se micșora din ce în ce mai repede; începu prin urmare să înfulece o fărâmă din cealaltă bucată; bărbia-i era atât de aproape de picior, încât nu mai putea să-și deschidă gura, într-un târziu, reuși să înghită bucățica din mâna stângă.

„Gata, acum pot să-mi mișc capul!” își spuse Alice, bucuroasă. Însă, după o clipă, fu cuprinsă de teamă, când băgă de seamă că nu mai era chip să-și găsească umerii; coborându-și privirea, nu văzu decât un gât de o lungime nemăsurată care, ca un gigant peduncul, părea a ieși dintr-o grămadă de frunze verzi ce se găsea sub picioarele ei.

„Ce poate fi toată această verdeață?” se întrebă Alice. „Și unde-mi sunt umerii? Vai! bietele mele mâini, cum se face de nu vă pot zări?” își agită brațele în aer, însă nu reuși să producă decât un freamăt scurt al frunzelor.

Și, cum i se părea că nu va izbuti să-și atingă capul cu mâinile, încercă să-și coboare capul până la ele; fu grozav de uimită când observă că gâtul său putea fi răsucit cu ușurință în orice direcție, cu ușurința cu care se răsucesc un șarpe.

Tocmai reușise să-și îndoaie capul spre pământ, realizând un frumos zigzag și dorind să-și strecoare capul prin frunziș, care nu era altceva decât vârfurile copacilor pe sub care rătăcise în timpul neobișnuitei sale pățanii de mai devreme, când, deodată, un șuierat ascuțit o făcu să se întoarcă: un porumbel mare se repezise la fața ei, bătând puternic din aripi.

- Șarpe! strigă Porumbelul.

- Nu sunt șarpe, răspuse Alice supărată, și mai lasă-mă-n pace!

- Șarpe, îți repet! zise, cu glas scăzut, Porumbelul, apoi adăugă, văietându-se:

- Le-am încercat pe toate, dar nimic nu mi-a fost folositor!

- Nu știi despre ce vorbești, spuse Alice.

- Am căutat printre rădăcinile copacilor, prin tufișuri, prin garduri, continuă el, ne-luând în seamă vorbele Aicei; dar, degeaba! Pe șerpii ăștia nu-i poți mulțumi!

Alice era din ce în ce mai uluită, dar se gândea că este inutil să mai adauge ceva, până ce Porumbelul nu va termina de vorbit.

- Ca și când n-aș avea pe cap și ciocitul ouălor, spuse Porumbelul, trebuie să mă mai țină și șerpii treaz zi și noapte! Zău dac-am închis ochii măcar o clipă în ultimele trei săptămâni!

- Îmi pare rău să aflu că ai necazuri, zise Alice, începând să ghicească despre ce era vorba.

- Iată, continuă Porumbelul, aproape strigând, iată că, în momentul în care pusesem ochii pe copacul cel mai înalt din pădure și tocmai când mă gândeam că am scăpat de ei, iată că aceste blestемate târâtoare încep să coboare din văzduh. Șarpele!

- Dar eu nu sunt șarpe, ți-am mai zis, protestă Alice, eu sunt o..., eu sunt o...

- Spune! Ce ești tu? zise Porumbelul. Îmi dau seama că încerci să inventezi ceva!

- Eu... eu... eu sunt o fetiță, răspuse, fără prea multă convingere, Alice, amintindu-și toate schimbările pe care le îndurase în acea zi.

- Se prea poate! zise, cu un glas disprețuitor, Porumbelul. Am văzut multe fetițe în viața mea, dar nici una nu avea un asemenea gât! Nu, nu! Ești un șarpe, să nu-mi spui că nu-i așa! Bănuiesc că o să-mi zici că n-ai mâncat niciodată un ou!

-Am mâncat ouă, cu siguranță, zise Alice, sinceră cum era; cât despre ouă, copiii n-au de ce să-i invidieze pe șerpi.

- Nu te cred, îi răspuse Porumbelul; dar dacă ceea ce spui e adevărat, copiii nu sunt decât o altă specie de șerpi, asta-i tot ce am de zis.

Era o idee atât de nouă pentru Alice, încât aceasta rămase fără glas, preț de un minut sau două, fapt care dădu ocazia Porumbelului să adauge:

- Cauți ouă, știu foarte bine; și ce-mi pasă mie dacă ești o fetiță sau un șarpe.
- Mie-mi pasă tare mult, zise Alice grăbită, căci eu nu caut ouă; și, chiar dacă aș căuta, n-aș vrea ouăle dumitale; nu-mi plac crude.
- Bine, du-te atunci! zise cu glas posomorât Porumbelul, așezându-se în cuibul său.

Alice se așeză pe vine, în mijlocul copacilor, nu fără greutate, căci gâtul său se încurca printre ramuri și, de fiecare dată se oprea spre a și-l desprinde. După o vreme, își aduse aminte că mai avea în mână cele două bucăți de ciupercă și începu să mănânce cu grijă dintr-una, apoi din cealaltă. Ba creștea, ba se făcea mai mică. Până la urmă, reuși să revină la mărimea ei de odinioară.

Trecuse atâta timp de când nu mai fusese astfel, încât, la început, se simți ciudat; dar, după câteva minute, se obișnui și începu să vorbească:

„Foarte bine, o parte din planul meu a fost realizată! Cât de năucitoare sunt toate aceste transformări! Să nu știi niciodată ce vei face în clipa următoare! Totuși mi-am recăpătat mărimea normală; acum nu mai trebuie decât să pătrund în minunata grădină. Cum să fac? mă întreb.”

Și, spunând aceasta, ajunse deodată într-un luminiș în care se găsea o căsuță înaltă de un metru și douăzeci:

„Oricine ar locui aici, gândi Alice, nici nu mă gândesc să-l întâlnesc, așa mare cum sunt: sunt sigură că ar muri de frică!”

Începu din nou să ronțăie din bucățica de ciupercă pe care o avea în mâna dreaptă și nici nu apucă să se apropie de căsuță, că deja se făcuse mică, de numai douăzeci de centimetri.

Capitolul 6

Purcel și Piper

De un minut sau două stătea în fața casei, întrebându-se ce să facă mai întâi; când, deodată, se ivi, alergând dinspre pădure, un lacheu (îl consideră lacheu, din pricină că era îmbrăcat în livrea, altminteri, judecând după fața lui, l-ar fi luat drept un pește.)

Acest lacheu se apropie de casă și ciocăni tare în ușă. Ușa îi fu deschisă de către un alt lacheu în livrea, cu o față rotundă și ochii mari, ca de broască. Amândoi lacheii aveau părul pudrat și aranjat în bucle ce le acopereau tot capul. Alice nu mai putea de nerăbdare să afle ce se petrecea; se trase puțin mai la o parte, în pădure, ca să tragă cu urechea la ce vorbesc. Întâi și întâi Lacheul-Pește scoase la iveală, de sub braț, o scrisoare mare, aproape cât el de mare, pe care i-o dădu celuiilalt, spunând pe un ton solemn:

- Pentru Ducesă. O invitație din partea Reginei la o partidă de crochet. Lacheul-Broască repetă pe același ton solemn ca și Lacheul-Pește, schimbând un pic ordinea cuvintelor:

- De la Regină, o invitație la o partidă de crochet. Pentru Ducesă.

Apoi își făcură unul altuia câte o plecăciune adâncă, și buclele li se amestecară.

Văzând una ca aceasta, Alice se prăpădea de râs, motiv pentru care trebui să alerge înapoi, în pădure, pentru a se ascunde, de frică să n-o audă cei doi; și, când scoase iar capul ca să privească, Lacheul-Pește plecase, iar celălalt, stând pe jos, aproape de ușă, privea neclintit cerul.

Alice se apropie cu sfială de casă și bătut.

- Degeaba bați, îi spuse Lacheul, și asta din două motive: în primul rând, fiindcă eu mă găsesc de aceeași parte a ușii ca și dumneata; în al doilea rând, deoarece cei dinăuntru fac atâta gălăgie, încât nu te pot auzi.

- Atunci vă rog să-mi spuneți cum aș putea să intru? întrebă Alice.

- Ar mai avea rost să bați, vorbi înaintea Lacheul, neținând seama de spusele ei, dacă ar fi ușa asta între noi. De pildă, dacă ai fi dumneata înăuntru, sa putea să bați și eu aș putea să-ți deschid, înțelegeți?

În vreme ce vorbea se holba întruna la cer, și Alice gândi că aceasta era, cu siguranță, ceva nepoliticos.

„Da' poate că nu e el de vină - n-o fi putând altfel; are ochii atât de apropiați de creștetul capului! Dar, în orice caz, ar putea cel puțin să-mi răspundă la întrebări.”

- Cum să fac să intru? repetă ea, cu glas tare. Lacheul zise:

- Eu o să stau aici până mâine.

Chiar în acea clipă ușa casei se deschise și zbură prin ea, chiar peste capul Lacheului, o farfurie mare; nu-i atinse decât nasul și zbură mai departe, până se sparse de un copac.

-... sau poate până poimâine, continuă Lacheul, pe același ton, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Cum să intru? întrebă din nou Alice, cu glas mai tare.

- Păi, chiar trebuie să intri? întrebă Lacheul. Asta e prima problemă pe care o avem de lămurit, înțelegeți dumneata?

Asta așa era, fără îndoială, numai că Alicei nu-i prea plăcu s-o audă de la el.

- E îngrozitor, bombăni pentru sine, cum te contrazic toate ființele astea! Te înnebunesc, nu altceva!

În tot acest timp, Lacheul găsisse un bun prilej ca să-și repete observațiile de adineauri, cu câteva înflorituri:

- Eu o să stau aici fără-ntrerupere, spuse el, zile întregi.
- Și eu ce-o să fac? întrebă Alice.
- Faci ce poțtești, răspunse Lacheul, începând să fluiere.

„Tot degeaba vorbesc cu el”, își zise Alice, „în culmea disperării: e complet idiot!”

Apoi deschise ușa și intră.

Ușa dădea direct într-o bucătărie mare, plină de fum. În mijlocul încăperii, pe un scăunel cu trei picioare, stătea Ducesa, ținând în brațe un copil mic. Bucătăreasa, aplecată deasupra focului, amesteca într-un ceaun mare, care părea a fi plin cu supă.

„Mai mult ca sigur a pus prea mult piper în supă!” își zise Alice, printre strănuturi.

Într-adevăr, tot aerul răspândea mirosul de piper. Până și Ducesa strănuta din când în când, iar copilașul ba strănuta, ba țipa, fără întrerupere. Singurele ființe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare, ce stătea întinsă pe vatră, rânjind cu gura până la urechi.

- Sunteți atât de bună să-mi spuneți, zise Alice, sfioasă, căci nu era prea sigură dacă era politicos să vorbească ea prima, de ce rânjește astfel pisica dumneavoastră?

- Pentru că-i o pisică de Cheshire, de-aia, zise Ducesa. Porcule!

Ultimele cuvinte fură rostite cu atâta violență, încât Alice tresări; dar, nu după mult timp, înțelese că nu ei îi erau adresate, ci copilașului; prinse din nou curaj și continuă:

- Nu știam că pisicile de Cheshire rânjesc fără-ntrerupere, mai bine spus, nici nu știam că pisicile știu să rânjească.

- Toate știi, zise Ducesa, și mai toate rânjesc.

- Nu știam să existe vreuna înzestrată cu acest dar, zise Alice foarte cuviincios, bucuroasă că a reușit să lege o discuție cu cineva.

- Tu nu știi multe, mai e vorbă! răspunse Ducesa. Alicei nu-i plăcu tonul cu care-i spusese aceasta și

gândi c-ar fi mai bine să schimbe subiectul de conversație în vreme ce Alice se străduia să găsească alt subiect, bucătăreasa scoase ceaunul cu supă și, imediat după aceea, începu să azvârle cu tot ce-i pica-n mână înspre Ducesa și copil; mai întâi cu vătraiul, apoi urmă o ploaie de cratițe, de tăvi și de farfurii.

Ducesa, chiar și atunci când o nimerea câte un obiect, nu se ferea, iar copilul țipa oricum atât de tare, încât era cu neputință să-ți dai seama dacă era din pricina loviturilor sau nu.

- Ah, te rog, bagă de seamă ce faci! Ah, fii atentă la năsucul lui, strigă Alice, sărind de la locul ei și tremurând de frică, căci o cratiță neobișnuit de mare zbură

chiar pe lângă nasul copilului, încât fu gata să i-l strivească.

- Dacă și-ar vedea fiecare de treaba lui, zise, cu deosebită asprime, Ducesa, s-ar mișca lumea mult mai repede.

- Dar asta n-ar fi de nici un folos, zise Alice, încântată că a prins prilejul de a arăta și ea nițel ce știe. Gândiți-vă doar, cum s-ar mai descurca ziua cu noaptea? Știți, nu-i așa, că pământul are nevoie de douăzeci și patru de ore ca să se răsucescă în jurul axei sale.

- Că tot veni vorba de răsucit, zise Ducesa, răsuciți-i gâtul!

Alice aruncă o privire deosebit de îngrozită spre bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gând să execute ordinul dat de Ducesă, dar aceasta își vedea în continuare de amestecatul supei și părea că nici nu o ascultă.

Alice cuteză astfel să vorbească mai departe:

62

- Douăzeci și patru de ore, dacă nu greșesc, sau douăsprezece? Am...

- Ah, ce tot mă bați la cap cu astfel de lucruri! zise Ducesa. Am urât întotdeauna cifrele!

Apoi se apucă iar să adoarmă copilul, cântându-i un fel de cântec de leagăn și scuturându-l puternic la sfârșitul fiecărui vers:

Răstește-te la băiețel

Și bate-l când strănută,

Căci vrea să te-nerveze el

Cu mintea-i prefăcută.

REFREN (cu participarea bucătăresei și a bebelușului)

Hau! Hau! Hau!

În vreme ce Ducesa cânta a doua strofă, își arunca copilul în sus și-l prindea apoi din zbor. Biata ființă țipa atât de tare, încât Alice abia putu pricepe ultimele cuvinte ale cântecului.

Eu mă răstesc la băiețel

Și-l bat oricând strănută –

Praf de piper inspiră el în joaca-i ne-ntrecută.

REFREN

Hau! Hau! Hau!

- Poftim! Dacă vrei, îl poți legăna și tu un pic! îi zise Ducesa Alicei, zvârlind copilul spre ea. E vremea să mă îmbrac, ca să merg la o partidă de crochet la Regină.

Și ieși în grabă din odaie.

Bucătăreasa aruncă după ea cu o cratiță, care însă abia o atinse.

Alice prinse copilul, nu fără greutate, căci mititelul avea o formă tare ciudată: ținea brațele și picioarele întinse în lături.

„Parcă ar fi o stea de mare”, gândi Alice.

Când fu luat în brațe, micuțul gâfâia și se răsucea ca un viermișor, încât Alice, vreme de câteva minute, abia reuși să nu-l scape pe jos.

Îndată ce-și dădu seama cum trebuie să procedeze pentru a-l ține (îl împătureaui ca și când ai face un nod, și apoi îl apucați de urechea dreaptă ^de piciorul stâng, ca să împiedici desfacerea nodului), îl scoase afară. „De nu-l voi lua cu mine”, gândi Alice, „în două sau trei zile va fi mort. N-ar fi o crimă să lași pe cineva într-un asemenea loc?”

Ultimele cuvinte fură rostite cu voce tare, iar bebelușul îi răspunse cu un grohăit (nu mai strănuta, pentru moment).

- Nu mai grohăi, îi zise Alice. Nu așa se vorbește.

Copilul grohăi din ce în ce mai tare, iar Alice îi privea cu neliniște chipul, întrebându-se ce era urât la el. Avea, fără îndoială, nasul în vânt, aducând mai mult a râț decât a nas; pe de altă parte, ochișorii păreau mai mici decât cei ai unui bebeluș; până una-alta, nimic din înfățișarea a-cestuia nu-i era pe plac Alicei. „Dar poate că e așa urât din pricina plânsului”, gândi ea, privindu-l iar în ochi ca să vadă de are lacrimi.

„Nu, n-are. De te vei schimba într-un purceluș, dragul meu”, îi zise Alice, serioasă, „nu vreau să am de-a face cu tine. Bagă de seamă!”

Bietul de el izbucni iar în plâns (sau în grohăit, nu puteai să-ți dai seama) și plimbarea continuă o bucată de vreme fără ca Alice să mai scoată vreo vorbă.

Alice tocmai era pe cale de a se întreba: „Ce-o să mă fac cu această creatură când o s-o duc acasă?”, când micuțul începu să grohăie cu atâta putere, încât Alice, oarecum îngrijorată, își coborî privirea asupra chipului său.

De data aceasta, se spulberă orice urmă de îndoială: era un purceluș sadea, și își dădu seama că n-avea nici un rost să-l poarte în brațe. Simți o adevărată ușurare când îl lăasă jos și-l văzu alergând în grabă spre pădure.

„Pe măsură ce-ar fi crescut, ar fi devenit un copil tare hâd, dar, cu toate astea, găsesc că-i un purceluș destul de drăgălaș.”

Tocmai începuse a se gândi la alți copii de vârsta ei care i-ar fi părut niște purceluși deosebiți, întrebându-se: „Măcar de-am ști cum să-i schimbăm...” când, deodată, se trezi în fața Pisicii de Cheshire, care stătea cocoțată într-un copac.

Zărind-o pe Alice, Pisica rânjea întruna. Alice o găsi destul de nostimă, dar avea ghearele foarte lungi și nenumărați colți, fapt pentru care se cuvenea să i te adresezi cu respect.

- Pisicuțo de Cheshire..., zise ea, cu oarecare teamă în glas, neștiind cum să i se adreseze. Însă Pisica rânji și mai tare. „Așa, văd că-i place”, gândi Alice, continuând: Vrei, te rog, să-mi spui pe ce drum s-o apuc, ca să pot pleca de aici?

- Depinde unde vrei să ajungi, răspunse Pisica.

- Oriunde, numai să ajung undeva, adăugă Alice, drept explicație.

- Poți fi sigură că vei ajunge, de vei merge destulă vreme, răspunse Pisica.

Alice fu nevoită să-i dea dreptate. Cuteză deci să-i mai pună o întrebare:

- Și ce fel de oameni locuiesc prin părțile astea?

- În partea aceea, răspunse Pisica, arătând cu laba dreaptă, locuiește un Pălărier; iar în partea asta, adăugă ea, fluturându-și cealaltă labă, locuiește un Iepure de Martie. Poți s-o apuci în ce parte vrei, oricum amândoi sunt nebuni.

- Dar eu n-am poftă să mă duc printre nebuni, zise Alice.

- N-ai ce să-i faci, zise Pisica. Aici, toți sunt nebuni. Și eu sunt nebună. Și tu ești nebună.

- De unde știi tu că eu sunt nebună? Întrebă Alice.

- Trebuie să fii, răspunse Pisica, altfel ce-ai fi căutat pe aici?

Alice nu fu îndeajuns convinsă că asta era o dovadă; totuși continuă să întrebe:

- Și, mă rog, de unde știi că eu sunt nebună?

- Mai întâi de toate, câinele e nebun? Nu e, zic eu. Așa-i?

- Cred că așa-i, răspunse Alice.

- Ei bine, vorbi mai departe Pisica, câinele mârâie când e mânios și dă din coadă când e bucuros. Pe când eu, mârâi când sunt bucuroasă și dau din coadă când sunt mânioasă. Prin urmare, sunt nebună.

- Eu zic că tu torci, nu că mârâi, o contrazise Alice.

- Spune-i cum dorești, zise Pisica. O să joci și tu astăzi crochet cu Regina?

- Aș fi încântată, răspunse Alice, dar n-am fost invitată până acum.

- O să mă vezi acolo, zise Pisica și dispăru din nou. Alice nu fu însă prea mirată, căci începuse a se deprinde cu ciudățeniile. Pe când încă mai privea locul unde stătuse mai devreme Pisica, deodată aceasta se ivi din nou:

- Ascultă, ce s-a întâmplat cu copilul? Era cât pe-acum să uit să te-ntreb.

- S-a preschimbat în purcel, răspunse Alice liniștită, de parcă ivirea acesteia i s-ar fi părut cu totul firească.

- Bănuiam eu, zise Pisica, pierind iar.

Alice stătu câțva timp la pândă, așteptându-se ca Pisica să reapară; dar Pisica nu mai apărură, așa că, după un minut - două, porni spre locul unde aflase că locuiește

Iepurele de Martie.

„Pălărieri am mai văzut”, își zise ea. „Dar tot mai interesant e să-l văd pe Iepurele de Martie; și, cum acum suntem abia în luna mai, s-ar putea ca acesta să fie mai puțin nebun decât în martie.”

Pe când își vorbea astfel, ridică ochii și iată că Pisica se găsea din nou agățată de o ramură de copac.

- Ai zis purcel sau cercel? Întrebă Pisica.

- Am zis purcel, răspunse Alice, și-aș dori să nu mai tot apari și dispari așa brusc, mă amețești, pur și simplu!

- Am înțeles, zise Pisica, dispărând de data asta, ușor, ușor, începând cu vârful cozii și sfârșind cu rânjetul, care mai continuă o vreme, după ce restul pisicii dispăruse.

„Ciudat!” gândi Alice. „Am mai văzut eu până acum pisică fără rânjet, dar rânjet fără pisică! N-am mai întâlnit așa ceva de când mă știu.”

Nu merse mult și dădu peste casa Iepurelui de Martie; își închipui că asta trebuie să fie casa lui, de vreme ce hogoagurile se înălțau în formă de urechi, iar acoperișul era tapițat cu blană de iepure.

Era o casă atât de mare, încât Alice nu cutează să se apropie de ea înainte de a fi ronțăit bucățița de ciupercă pe care o avea în mâna stângă, ca să crească de vreo șaiszeci de centimetri. Chiar și așa, se îndreptă temătoare spre casa Iepurelui de Martie, spunându-și: „Dar dacă totuși e nebun de-a binelea? îmi pare de-a dreptul rău că n-am mers mai întâi la Pălărier!”

Capitolul 7

Ceaiul nebunilor

Sub un copac, în fața casei, era întinsă o masă la care luau ceaiul Iepurele de Martie și Pălărierul. Între cei doi, cufundat într-un somn adânc, stătea Bursucul; cei doi cumetri îl foloseau drept pernă, sprijinindu-și coatele pe el și vorbind pe deasupra capului său.

„Trebuie să fie tare neplăcut pentru Bursuc”, gândi Alice, „dar, din moment ce doarme, bănuiesc că nu-l supără.”

Cu toate că masa era destul de mare, ei stăteau înghesuiți într-un colț.

- Nu e loc! Nu e loc! strigară aceștia, de îndată ce-o văzură pe Alice apropiindu-se.

- E loc destul! răspunse Alice indignată și se așeză într-un fotoliu mare, aflat la celălalt capăt al mesei.

- Dorești un pic de vin? o întrebă îngăduitor Iepurele de Martie.

Alice își aruncă privirea asupra mesei, dar nu zări nimic altceva de băut decât ceai.

- Nu văd nici strop de vin, zise ea.

- Nici n-avem măcar, spuse Iepurele de Martie.

- În acest caz, nu-i prea frumos din partea dumitale să-mi oferi ceva ce nu ai, spuse Alice mânioasă.

- Din partea dumitale nu prea e frumos să te așezi aici fără să fii poftită, răspunse Iepurele de Martie.

- N-am știut că asta-i masa dumitale, spuse Alice. E pusă pentru mai mult de trei persoane.

- De ce nu-ți tai părul, nu crezi că-i prea lung? zise Pălărierul.

Acestea fură primele cuvinte pe care i le adresă; până în acel moment nu făcuse altceva decât să se uite la ea cu o deosebită curiozitate.

- Dar dumneata de ce faci observații nepoliticoase, spuse Alice, cu o oarecare duritate. Să știi că nu-i frumos!

La auzul acestor vorbe, Pălărierul își holbă ochii, mulțumindu-se doar să întrebe:

- Care-i asemănarea dintre un corb și o masă de scris?

„Foarte bine, prin urmare o să ne amuzăm nițeluș!” își zise în gândul ei Alice. „Mă bucur că au început să spună ghicitori.” Apoi adăugă cu glas tare:

- Cred că o să pot ghici asta.

- Vrei să spui că tu gândești c-ai putea găsi răspuns la întrebare, zise Iepurele de Martie.

- Întocmai, răspunse Alice.

- În acest caz, continuă Iepurele de Martie, trebuie să ne spui ce gândești.

- Spun ceea ce gândesc, se grăbi să răspundă Alice, sau cel puțin, gândesc ceea ce spun, e totuna, nu-i așa?

- Nu-i totuna, spuse Pălărierul, dacă ar fi totuna, ar însemna că: „Văd ce mănânc” e totuna cu: „Mănânc ce văd!”

- Ar însemna, întări Iepurele de Martie, că: „îmi place ce găsesc” e totuna cu: „Găsesc ce-mi place!”

- Ar însemna, adăugă Bursucul, care părea a vorbi în somn, că: „Respir când dorm” e totuna cu: „Dorm când respir”!

- La tine e totuna, zise Pălărierul.

Aici discuția se întrerupse. Vreme de un minut, tăcură mîlc cu toții, în timp ce

Alice se străduia să-și aducă aminte tot ce știa despre corbi și mese de scris - și nu-și amintea cine știe ce.

Primul care puse capăt tăcerii fu Pălărierul:

- În ce zi a lunii ne aflăm? întrebă, întorcându-se către Alice; își scoase din buzunar ceasornicul și îl privea

cu un aer necăjit, scuturându-l și ducându-l din când în când la ureche.

Alice stătu o clipă să se gândească, apoi răspunse:

- În a patra.

- E cu două zile în urmă! oftă Pălărierul. Ți-am zis eu să nu-l ungi cu unt, adăugă acesta, săgetându-l cu privirea pe lepure.

- Era un unt de cea mai bună calitate, se apără umil lepurele de Martie.

- Da, dar o dată cu untul, or fi intrat în el și câteva firimituri de pâine. Nu trebuia să ungi roțile cu cuțitul de pâine.

lepurele de Martie luă ceasul și-l privi cu un aer posomorât; apoi îl înmuie în ceașca cu ceai; negăsind altceva mai bun de spus, reluă ceea ce spusese mai înainte:

- Era, într-adevăr, un unt de cea mai bună calitate. în tot acest răstimp, Alice, oarecum curioasă, se uita

peste umărul lui să vadă ce face cu ceasul.

- Ce ceas nostim! remarcă ea. Arată ziua lunii, dar n-arată ora!

- De ce-ar arăta ora? mormăi Pălărierul. De parcă ceasul dumitale arată anul?

- Bineînțeles că nu, răspunse Alice, fără urmă de șovăială, dar asta pentru că stă așa de mult în același an.

- La fel se întâmplă și cu al meu, spuse Pălărierul. Alice rămase complet uluită.

Observația Pălărierului îi părea lipsită de noimă și, cu toate acestea, vorbise englezește, în limba ei.

- Nu prea pricep, spuse ea cât putu de politicos.

- Bursucul a adormit din nou, spuse Pălărierul, vărsând un pic de ceai fierbinte pe boticul acestuia.

Bursucul, enervat, scutură din cap și spuse, fără a deschide ochii:

- Bineînțeles, bineînțeles, tocmai asta era să spun și eu.

- Ai reușit să afli răspunsul la ghicitoare? întrebă Pălărierul, întorcându-se din nou spre Alice.

- Nu, n-am reușit. Mă las păgubașă, răspunse Alice. Care-i răspunsul?

- Habar n-am! mărturisi Pălărierul.

- Eu nici atât! recunosculepurele de Martie. Alice oftă plictisită.
- Cred, zise ea, că ar trebui să aveți și altceva mai bun de făcut, decât să vă irosiți timpul cu ghicitori la care nu există răspuns.
- Dacă ai cunoaște Timpul, așa cum îl cunosc eu, spuse Pălărierul, n-ai mai vorbi despre el ca despre un lucru. Timpul e o ființă.
- Nu înțeleg mai nimic, zise Alice.
- E firesc să nu înțelegi! făcu Pălărierul, clătinând din cap, cu un aer disprețuitor. Pun prinsoare că nici măcar nu i-ai vorbit vreodată!
- Se prea poate, răspunse Alice, cu prudență. Dar la lecția de muzică am învățat să bat timpul.
- Aha! zise Pălărierul, acum pricep. Timpului nu-i place să fie bătut precum animalele. Vezi, dacă nu l-ai supăra și dacă ați fi prieteni buni, ar pune ceasul la ce oră poștești tu. De pildă: să zicem că-i ora nouă dimineața, când trebuie să te apuci de lecții, nu ai decât să-i spui Timpului ceea ce dorești, iar el va învărti ceasul într-o clipită, până la unu și jumătate. Și - gata! A sosit ora prânzului.
- Aș vrea eu să fie așa! șopti pentru sine lepurele de Martie.
- Ar fi extraordinar, cu siguranță, zise Alice, gânditoare, însă, vezi tu, atunci nu mi-ar fi încă foame.
- La început, poate că nu, zise Pălărierul; dar n-ai decât să îți ceasul în loc, la unu și jumătate, cât poștești.
- Așa faci dumneata? întrebă Alice.

Pălărierul dădu din cap, amărât, în semn de negare.

- Eu nu pot! răspunse. Ne-am certat astă primăvară, prin martie, chiar înainte de a înnebuni dumnealui de colo (și-l arătă cu lingurița de ceai pe lepurașul de Martie). Era la marele concert dat de către Regina de Cupă, iar eu trebuia să cânt:

Strălucește, liliac,

Oare cum îți faci pe plac?

- Bănuiesc că știi cântecul, nu-i așa?
- Parcă l-aș cunoaște, răspunse Alice.
- Mai departe știi cum e, continuă Pălărierul:

„Zbori tu peste lumea toată –

Tavă-n ceruri aruncată.

Strălucește —”

Aici Bursucul tresări și începu să cânte: „Strălucește, strălucește, strălucește,

strălucește” și tot așa mereu, încât fură nevoiți să-l ciupească pentru a-l face să tacă.

- Ei, nici n-apucasem să sfârșesc primul vers, continuă Pălărierul, că Regina a sărit în sus ca friptă și s-a pus pe țipat: „Ucigașul! A venit aici să-și omoare Timpul! Să-i fie tăiat capul!”

- Câtă cruzime! E înfiorător! exclamă Alice.

- Și de atunci, continuă Pălărierul cu glas necăjit, Timpul s-a supărat pe mine și nu e chip să mă mai împac cu el! Acum e întruna ora șase.

Alicei îi veni o idee strașnică:

- Țasta-i motivul pentru care sunt atâtea cești și farfurioare pe masă? întrebă ea.

- Firește! oftă Pălărierul, fiindcă e mereu ora ceaiului și n-avem timp să strângem masa.

- Și atunci bănuiesc că vă mutați, fără-ntrerupere, de la o masă la alta, nu-i așa? întrebă Alice.

- Așa e, pe măsură ce le folosim, spuse Pălărierul.

- Dar ce-o să se întâmple când o să ajungeți din nou la prima ceașcă? cuteză să întrebe Alice.

- Mai bine-am schimba subiectul, zise lepurele de Martie, căscând. Am început să mă plictisesc. Propun ca tânăra domnișoară să ne spună o poveste.

- Mi-e teamă că nu știu nici una, spuse Alice, pe care ideea n-o atrăgea sub nici un chip.

- Atunci, să povestească Bursucul! strigară ceilalți doi.

- Hai, Bursucule, trezește-te! Și-l ciupiră din ambele părți. Bursucul deschise încet ochii.

- Nu dormeam, zise el, cu glas slab și răgușit; am auzit tot ce-ați discutat.

- Spune-ne o poveste! zise poruncitor lepurele de Martie.

- Da, da, spune-ne o poveste! insistă și Alice.

- Și spune-o iute, adăugă Pălărierul, că altfel ai să adormi pân-o termini.

- „Au fost odată trei surori”, începu Bursucul, cu mare grabă; „se numeau Lizica, Lucia și Tilica; și trăiau în adâncul unei fântâni...”

- Cu ce se hrăneau? întrebă Alice, care dădea o mare importanță la tot ceea ce era legat de mâncare și băutură.

- Se hrăneau cu melasă, răspunse Bursucul, după câteva clipe de gândire.

- Dacă s-ar fi hrănit cu așa ceva, s-ar fi îmbolnăvit!

- Cu siguranță, erau bolnave, chiar foarte bolnave! răspunse Bursucul.

Alice încercă să-și închipuie cum ar fi acest fel de viață, dar era prea greu, așa că preferă să mai întrebe:

- Dar de ce trăiau într-o fântână?
- Mai ia puțin ceai, propuse înțepat Iepurele de Martie, adresându-se Alikei.
- Adică cum să mai iau! zise ea, cu un aer tare jignit. Că doar până acum n-am luat nimic!
- Aș înțelege să te miri dacă ți-ar fi spus să iei mai puțin ca nimic, zise Pălărierul, dar mai mult ca nimic e foarte ușor să iei, nu-i așa?
- Nu ți-a cerut nimeni părerea, zise Alice.
- Da! Cine face acum observații nepoliticoase? întrebă Pălărierul, cu un aer triumfător.

Alice nu prea știe ce să mai răspundă, așa că bău puțin ceai și mancă puțină pâine cu unt, apoi se întoarse către Bursucel și repetă întrebarea:

- De ce trăiau în fântână?

Bursucelul stătu câteva clipe să se gândească, apoi zise:

- Era o fântână de melasă.
- Așa ceva nu există! zise Alice, foarte supărată. Era gata să mai adauge ceva, dar Pălărierul și

Iepurele de Martie făceau: „Șt! št!”, iar Bursucul spuse îmbufnat:

- Dacă nu poți să fii politicoasă, atunci spune tu mai departe povestea!
- Nu, te rog, spune mai departe! zise Alice foarte smerită. N-o să te mai opresc. Poate că într-adevăr există vreuna.
- Una! Ha! făcu Bursucul și mai enervat. Totuși își continuă povestea: Și așa cum ziceam: „cele trei fete trăiau în adâncul fântânii... și toată ziua nu făceau altceva decât exerciții de desen...”
- Ce desenau? întrebă Alice, uitându-și de promisiunea făcută.
- Melasă, răspunse Bursucul, fără a mai lua în seamă de data aceasta întreruperea Alikei.
- Vreau o ceașcă curată, zise Pălărierul. Să ne mutăm cu toții în alt loc, un pic mai încolo!

Și, zicând așa, se și mutară pe locul următor, iar Bursucul procedă exact la fel. Iepurele de Martie luă locul Bursucului, iar Alice, vrând-nevrând, trebui să ocupe locul Iepurelui nebun.

Pălărierul fu singurul care profită de pe urma acestei mutări; Alice însă se alesese cu un loc mult mai neplăcut decât cel de dinainte, fiindcă Iepurele de Martie tocmai ce răsturnase din neatenție cana de lapte în farfurie.

Cu băgare de seamă, ca nu cumva să-l supere din nou pe Bursuc, Alice întrebă:

- Dar nu pricep. Cum puteau scoate melasa ca s-o deseneze?

- Din moment ce poți scoate apa dintr-o fântână, cum să nu poți scoate și melasa, istețo? zise Pălărierul.

Alice trecu cu vederea observația acestuia și se apucă iar să-l întrebe pe Bursuc:

- Bine, dar n-ai spus că erau înăuntru? Bursucul răspunse apăsător:

- Am spus că erau în fântâna de melasă; și, către ceilalți: Vedeți, nu-mi dați pace!

Alice, un pic încurcată, ascultă câțva timp povestea Bursucului, fără să-l mai întrerupă.

- Făceau exerciții de desen, reluă Bursucul, căscând și ștergându-se la ochi, fiindcă-l prinsese deja somnul, și desenau tot soiul de lucruri... tot ce începe cu litera M...

- De ce numai ce începe cu litera M? întrebă Alice tare curioasă.

- De ce nu? răspunse Iepurele de Martie. Alice tăcu mîlc.

Bursucul își închisese deja ochii și începuse să moțăie; dar, de îndată ce Pălărierul îl ciupi, acesta se trezi brusc, scoțând un țipăt plângăreț și continuă:

- ...ce începe cu M, de pildă: mica, marea, memoria, multitudinea - știi că se spune uneori, „mult dintr-o multitudine”? Dar ai văzut vreodată un desen care reprezintă o multitudine?

- La drept vorbind, mărturisi Alice, care n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Bursucul, nu cred...

- În acest caz, mai bine taci din gură! zise Pălărierul.

Alice nu mai putea îndura atâta obraznicie: foarte plictisită, se ridică și plecă. Bursucul adormi de îndată, iar ceilalți nici măcar nu dădură vreun fel de importanță plecării ei, deși ea întorsese capul de câteva ori, nădăjduind că o vor chema înapoi. Ultima oară când îi văzu, aceștia încercau să-l bage pe Bursuc într-un ceainic.

„N-am să mă mai întorc aici nici moartă!” își zise Alice, în vreme ce mergea temătoare prin pădure. „De când m-am născut, n-am mai luat ceaiul cu așa nebuni!”

Și, tot vorbind așa, zări un copac, care avea o ușă ce ducea înăuntru lui.

„Asta chiar că-i ciudat!” gândi ea. „Dar ce nu-i ciudat azi? Cred că așa face mai bine să intru de îndată”. Și așa și făcu.

Ajunse din nou în sala mare, lângă măsuta de cleștar.

„De data asta, ar trebui să reușesc” își zise ea, și înhață cheița de aur, ca să poată descuia cu ajutorul ei ușa care ducea spre grădină. Apoi începu să ronțăie bucățica din ciupercă, pe care o mai păstrase în buzunar, până ce ajunse de

numai treizeci de centimetri; străbătu coridorul, prin mijlocul răzoarelor de flori, de culori strălucitoare și trecu pe lângă proaspetele fântâni.

Capitolul 8

Terenul de crochet al Reginei

Aproape de intrarea în grădină se înălța un arbust stufos de trandafiri; trandafirii erau albi, dar trei grădinari munceau de zor pentru a-i vopsi în roșu. Aicei i se păru tare stranie preocuparea acestora și se apropie să vadă mai cu luare-aminte ce făceau.

Îndată ce ajunse lângă grădinari, îl auzi pe unul din ei spunând:

- Fii atent, Cinci! Nu mă mai stropi cu vopsea!
- Nu-i vina mea, răspuse Cinci, morocănos. Șapte m-a lovit peste cot.

Șapte ridică ochii și spuse:

- Frumos din partea ta, Cinci! Dă mereu vina pe alții!
- Tu mai bine să taci! spuse Cinci. Ieri am auzit-o pe Regină spunând c-ai merita să ți se taie capul.
- Dar ce-a făcut? întrebă cel care vorbise întâi.
- Asta nu te privește, Doi! îl repezi Șapte.
- Ba îl privește! zise Cinci. Și-o să-i spun: i-a adus bucătăresei în loc de ceapă, cepe de lalele.

Șapte aruncă pensula jos și strigă:

- Așa nedreptate mai rar!

Dar chiar atunci, din întâmplare, dădu cu ochii de Alice, care stătea și-i observa. În clipa aceea se opri; ceilalți se întoarseră și o văzură și ei; și toți îi făcură o plecăciune adâncă.

- Vreți să fiți așa de buni și să-mi spuneți de ce vopsiți trandafirii? întrebă Alice, cu oarecare sfială.

Cinci și Șapte nu ziseră nimic, ci priviră spre Doi. Doi începu, cu glas scăzut, de ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-l vadă cineva:

- Știți, domnișoară, de fapt în locul ăsta trebuia să fie o tufă de trandafiri roșii, iar noi, din greșeală, am sădit un trandafir alb și, dacă descoperă Regina boroboața, pune să ni se taie capul. Așa că încercăm să facem și noi ce putem, înainte să vină dânsa.

Chiar atunci Cinci, care își plimba încet privirile prin grădină, exclamă: „Regina! Regina!” și, într-o clipă, cei trei grădinari se aruncară cu fața la pământ. Se auzi tropot de pași; se apropia alaiul Reginei. Alice întoarse capul, foarte curioasă să o vadă.

În fruntea alaiului pășeau zece oșteni, purtând halebarde¹⁸ în formă de trefle; aveau aceeași înfățișare ca și cei trei grădinari: lunguiți și turtiți, iar mâinile și picioarele le țineau întinse spre cele patru colțuri.

Urmară zece curteni; în loc de diamante purtau, presărate peste tot veșmântul, carouri. Ca și oștenii, treceau doi câte doi.

După ei veneau copiii perechii regale; erau zece la număr și drăguții de ei țopăiau voioși, ținându-se de mână doi câte doi; toți erau împodobiți cu inimi. Urmău oaspeții; cei mai mulți dintre ei erau regi și regine. Printre dâșii, Alice îl recunoscă pe Iepurele Alb; era plin de neastâmpăr, vorbea pripit și zâmbea la orice se spunea. Trecu pe lângă ea fără s-o observe.

În urma acestora venea Valetul de Cupă, purtând coroana regelui pe o pernă de catifea purpurie.

Tot acest măreț alai fu încheiat de Regele și Regina de Cupă, împodobiți de sus până jos cu inimi.

Alice se întreba dacă nu cumva s-ar cuveni să stea și ea cu fața la pământ, precum cei trei grădinari, dar nu-și amintea să fi auzit că acest lucru ar fi obligatoriu când asizi la o paradă. „Și-apoi”, își zise ea, „la ce folos toată parada, dacă lumea trebuie să stea cu fața la pământ și să n-o vadă?”

Așa că rămase unde se găsea și așteptă..

Când alaiul trecu prin fața Alicei, cu toții se opriră și se uitară la ea, iar Regina întrebă cu asprime:

- Asta cine e?

Pe Valetul de Cupă îl întrebă, dar el, drept răspuns, făcu doar o plecăciune și zâmbi.

- Neghiobule! spuse Regina, dând arțăgos capul pe spate; apoi se întoarse către Alice: Cum te numești, fetiço?

- Mă numesc Alice, cu voia Majestății Voastre! răspunse foarte politicoasă fetița; apoi adăugă, ca pentru sine: „Zău, acești oameni nu sunt decât niște cărți de joc. N-are de ce să-mi fie teamă de ei!”

- Și cine sunt cei doi? întrebă Regina, arătând cu degetul spre cei trei grădinari care stăteau nemișcați în jurul tufei de trandafiri; căci, din pricina faptului că stăteau cu fața la pământ, și având pe spate aceleași însemne ale cărților de joc, ea nu-și putea da seama dacă erau grădinarii, soldații, curtenii sau chiar propriii săi copii.

- De unde vreți să știu eu? răspunse Alice, ea însăși surprinsă de îndrăzneala cu care i se adresase Reginei. Nu e treaba mea.

Regina se făcu roșie de mânie. După ce-i aruncă fetei o privire aproape ucigătoare, asemenea privirii unui animal sălbatic, începu să urle:

- Să i se taie capul! Să i se taie...

- Prostii! spuse, cu glas tare și hotărât, Alice, iar Regina amuți.

Regele își puse mâna pe umărul soției sale, spunându-i cu blândețe:

- Nu-i decât o copilă, draga mea!

Regina îi întoarse spatele cu mânie și-i porunci Valetului:

- întoarce-i cu fața în sus!

Valetul, foarte delicat, îi întoarse pe cei trei cu vârful piciorului.

- Ridicați-vă! țipă Regina cu glas ascutit.

Cei trei grădinari săriră în picioare într-o clipită și începură a face plecăciuni Regelui, Reginei, prințisorilor și tuturor celor de față.

- Isprăviți odată! urlă Regina. M-ați amezat! Apoi, îndreptându-se spre tufa de trandafiri: Ce faceți aici?

- Cu voia Majestății Voastre, se bâlbâi Doi, foarte smerit, punând un genunchi la pământ, încercăm să...

- Lasă, c-am înțeles eu! tună Regina (între timp se uitase de aproape la trandafiri). Tăiați-le capul!

Și alaiul se urni din loc, rămânând în urmă doar trei oșteni, pentru a executa porunca Reginei. Nefericiții grădinari alergară către Alice, nădăjduind că-i va scăpa.

- N-o să vi se taie capul! îi liniști Alice și-i băgă pe toți trei într-un ghiveci mare de flori pe care îl găsi la îndemână.

Cei trei oșteni umblară o clipă de colo-colo, uitându-se după vinovații ce trebuiau executați, apoi o luară la picior și se alăturară foarte liniștiți convoiului.

- Le-au căzut capetele? zbieră Regina.

- Precum ați poruncit, Majestate! Li s-au tăiat capetele! strigară oștenii drept răspuns.

- Foarte bine! răcni Regina. Știi să joci crochet?

- Știu! răcni Alice.

- Atunci, haide! zbieră Regina, iar Alice se alătură convoiului, foarte curioasă în legătură cu ce avea să urmeze.

- Ce zi... ce zi frumoasă-i azi! rosti un glas sfios lângă ea.

Când se uită, văzu că merge alături de iepurele Alb, care îi cerceta pe furiș fața, cu priviri neliniștite.

- Foarte frumoasă! răspunse Alice. Ducesa unde e?

- Șșt! Șșt! făcu iepurașul Alb, în șoaptă pripită, uitându-se îngrijorat în urma lui. Apoi se înălță în vârful picioarelor și-i șopti Alicei la ureche: „E condamnată la moarte!”

- Ce-a făcut? zise Alice.

- Ai spus „Ce păcat!”? întrebă iepurele Alb.

- Aș! zise Alice. Nu cred că e deloc păcat. Am întrebat ce-a făcut.

- I-a tras o palmă Reginei, șușoti iepurele. Alicei îi scăpă un hohot de râs.

- Vai, taci! o opri iepurele, temător. O să te-audă Regina! Știi cum s-a întâmplat? Ducesa a venit cam târziu și Regina i-a spus...

- Treceți la locurile voastre! tună Regina și toți începură să alerge care încotro, împiedicându-se unul de altul.

Totuși, după un minut-două, fiecare își ocupase locul și începură să joace.

Alice se gândi că nu mai văzuse niciodată un teren de crochet atât de ciudat. Era format doar din gropi și din movilite; bilele erau niște arici vii, iar ciocanele niște păsări flamingo; cât despre portițe, ele erau formate din soldați îndoți de mijloc și proptiți în mâini.

Cel mai greu îi fu la început Alicei să-și mânuiască flamingoul: reuși să-l prindă destul de bine la subsuoară, cu picioarele atârându-i în jos, dar, de obicei, tocmai când izbutea să-i îndrepte frumos gâtul și se pregătea să lovească ariciul cu capul păsării, aceasta se răsucea înapoi și o privea cu o expresie atât de nedumerită, încât Alice nu se putea abține să nu izbucnească în râs; iar când reușea să-i împingă capul în jos și se pregătea să înceapă din nou, constata cu ciudă că ariciul se desfăcuse și era pe punctul de-a o lua la sănătoasa. Mai mult decât atât: chiar acolo unde dorea și ea să trimită ariciul, apărea câte o groapă sau câte o ridicătură de pământ; soldații-portiță se fâțâiau mereu de colo până colo, pentru a ocupa alte zone de pe teren, iar fiecare jucător făcea ce-i tăia capul, neașteptând să-i vină rândul și certându-se pe arici cu ceilalți parteneri de joc. Alice ajunsese în curând la concluzia că era un joc mult prea greu pentru ea.

Văzând una ca aceasta, Regina se înfurie și începu să străbată terenul de la un capăt la altul, urlând cât o ținea gura: „Tăiați-i capul ăstuia! Tăiați-i capul celuiilalt!” Alicei începu să i se facă frică; într-adevăr, nu se certase încă cu Regina, dar se putea aștepta la acest lucru oricând. „Și atunci”, se întrebă ea, „ce se va alege de mine? Sunt nebuni, cu mania lor de a tăia capetele oamenilor! Ceea ce mă miră cel mai tare este că sunt încă vii!”

Tocmai ce se apucase să caute cu privirea un loc prin care să se strecoare și să fugă, fără ca cineva s-o zărească, când văzu în văzduh o ciudată arătare; la

Început o cuprinse nedumerirea dar, de îndată ce privi cu mai multă atenție, își dădu seama că era un rânjat și își spuse: „Este Pisica de Cheshire! Acum o să am cu cine să stau de vorbă!”

- Ce mai faci? o întrebă Pisica, de îndată ce îi apărură destulă gură ca să poată vorbi.

Alice mai așteptă un pic, până ce îi apărură și ochii și apoi dădu din cap. „N-are nici un rost să vorbesc cu ea”, își zise, „până ce nu-i apar și urechile - sau măcar una din ele. „În minutul următor i se ivi tot capul și atunci Alice își puse jos flamingoul și începu să-i povestească Pisicii despre joc, încântată că, în sfârșit, exista cineva care s-o asculte. Pisica părea să se fi gândit că își arătase o parte suficient de mare din corp, căci restul corpului nu-și mai făcu apariția.

- Nu cred că oamenii ăștia joacă cinstit, începu Alice destul de supărată; se ceartă cu toții într-un mod înfiorător, de nici nu te mai poți auzi vorbind; nu par să aibă niște reguli de joc, sau, cel puțin, dacă există aceste reguli, nimeni nu ține cont de ele. De pildă, portița pe sub care trebuie să trec bila se mută în capătul celălalt al terenului sau, adineauri, ar fi trebuit să lovesc ariciul Reginei, numai că acesta a luat-o la fugă când l-a văzut pe-al meu venind.

- Cum ți se pare Regina? întrebă încet Pisica.

- Nu pot s-o suport! răspunse Alice. E atât de...

În acea clipă văzu că Regina era chiar în spatele ei și o asculta, așa că preferă să continue altfel decât începuse:... de pricepută la jocul de crochet, încât sunt convinsă că va câștiga și nici nu prea mai merită să-ți pierzi vremea să termini jocul.

Regina trecu mai departe, zâmbind.

- Cu cine vorbești? întrebă Regele, apropiindu-se de Alice și uitându-se curios la capul Pisicii.

- Cu o prietenă, o Pistică de Cheshire, răspunse Alice. Dați-mi voie să v-o prezint.

- Nu-mi place deloc cum arată! răspunse Regele; în tot cazul, poate să-mi sărute mâna, dacă vrea.

- Prefer să n-o fac, zise Pisica.

- Nu fi obraznică cu mine și nu-mi arunca privirea asta, zise Regele, ascunzându-se în spatele Alicei.

- Orice Pistică se poate uita la un Rege, zise Alice. Am citit asta undeva, într-o carte, dar nu-mi aduc bine aminte în care.

- Ei, bine/trebuie luată de aici, zise foarte hotărât Regele și strigă către Regină, care tocmai trecea pe acolo: Draga mea! aș vrea să dai poruncă ca această Pistică să fie luată de aici!

Toate problemele Reginei, mai mari sau mai mici, nu puteau fi rezolvate decât într-un singur fel.

- Tăiați-i capul! strigă ea, fără să privească măcar spre Pisică.

- Voi aduce chiar eu călăul! spuse nerăbdător Regele și se îndepărtă în grabă.

Alice se gândi că ar putea să se întoarcă să vadă cum mai merge jocul, căci o auzea pe Regină strigând înfuriată. O auzise deja condamnând la moarte trei jucători pentru că-și pierduseră rîndul și nu-i plăcea deloc cum se desfășurau lucrurile; jocul era așa de încurcat, încât n-avea nici cea mai vagă idee dacă îi venea sau nu rîndul. Așa că plecă în căutarea ariciului său.

Îl găsi bătându-se cu un alt arici și asta i se păru Alicei cea mai bună ocazie pentru a-l lovi pe unul de celălalt; singura problemă era că flamingoul ei ajunsese în celălalt capăt al grădinii, de unde se chinuia să zboare într-un copac.

Până să-și prindă din nou flamingoul și să-l aducă înapoi, lupta se încheiase și amândoi aricii pieriseră; „dar, oricum nu mai are importanță”, gândi Alice, „de vreme ce toate porțițele au plecat.” Prin urmare, prinse bine flamingoul la subsuoară, ca să n-o mai ia iar la fugă și se duse să stea de vorbă cu prietena sa.

Când ajunse în dreptul Pisicii de Cheshire, văzu că aceasta era înconjurată de o mulțime destul de mare: călăul, Regele și Regina, care erau în plină ceartă și vorbeau toți deodată, pe când ceilalți tăceau, cu un aer tare stânjenit.

De îndată ce apăru Alice, grupul certăreț o rugă să le fie arbitru, pentru a pune capăt neînțelegerii; fiecare se apucă să-și prezinte punctul de vedere. Dar, cum vorbeau toți în același timp, Alicei îi fu imposibil să priceapă exact ce spuneau.

Călăul susținea cu tărie că nu poți tăia un cap dacă nu există și un trup de pe care să-l retezi; că nu mai făcuse niciodată așa ceva și că nici n-avea de gând să se apuce de aceasta la bătrânețe.

Regele considera că orice cap poate fi retezat și că tocmai călăul nu trebuia să îndruge astfel de prostii.

Regina însă amenința că, de nu se va face nimic pentru a se găsi o soluție, va pune ca toată lumea să fie executată. (Acestea fuseseră cuvintele care întunecaseră chipurile celor prezenți.)

Alice nu găsi altceva mai bun de spus decât:

- E Pisica Ducesei; mai bine ați merge să-i cereți ei părerea.

- Ducesa e la închisoare, îi zise Regina călăului. Călăul plecă iute ca o săgeată, s-o aducă pe Ducasă, în clipa în care acesta se îndepărtă, capul Pisicii

începu să dispară și, când acesta reveni împreună cu Ducesa, Pisica pierise cu desăvârșire.

Regele și călăul începură să alerge înapoi și încolo, în vreme ce jucătorii se

duseră să-și reia partida întreruptă.

Capitolul 9

Povestea Falsei Broaște Țestoase

- Nici nu-ți închipui cât mă bucur să te revăd, micuța mea dragă! spuse Ducesa, luând-o drăgăstos de braț pe Alice și pornind cu ea la plimbare.

Alice era tare bucuroasă că o vede într-o dispoziție atât de plăcută; gândi în sinea ei că poate numai din pricina piperului fusese atât de sălbatică la prima lor întâlnire, în bucătărie.

„Când voi fi eu Ducasă”, își spuse (fără prea multă convingere), „în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte gustoasă și fără. Poate că piperul îi face pe oameni atât de iuți la mânie”, gândi mai departe, încântată că descoperise o regulă nouă, „iar oțetul îi face acri, mușetelul, amari și... bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe copii să fie blânzi și buni. Ce bine ar fi să știe asta toată lumea; desigur că atunci n-ar mai fi cei mari așa de zgârciți cu dulciurile.”

Între timp uitase de Ducasă și tresări foarte speriată când îi auzi glasul foarte aproape de urechea ei.

- Te gândești la ceva, draga mea și din cauza asta ai uitat să mai vorbești. Nu pot să-ți spun imediat care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte numaidecât.

- Poate n-are nici o morală, îndrăzni Alice să își dea cu părerea.

- Da' de unde, da' de unde, fetițo! zise Ducesa. Orice pe lume are o morală, însă trebuie să știi s-o găsești.

Vorbind astfel, se vârî și mai aproape de Alice.

Fetei nu-i plăcea deloc s-o simtă atât de aproape; mai întâi, fiindcă Ducesa era o pocitanie, și apoi fiindcă era exact atât de înaltă, încât să-și proptească bărbia de umărul ei; și Alice găsea că e o bărbie foarte ascuțită și incomodă. Totuși, cum nu-i plăcea să fie nepoliticoasă, răbda cât putea.

- Jocul merge ceva mai bine acuma, spuse, ca să întrețină nițel conversația.

- Așa e, zise Ducesa, și morala acestui lucru este: „O, doar dragostea, doar dragostea pune-n mișcare lumea!”

- Cineva a spus, șușoti Alice, că lumea se mișcă mai bine când își vede fiecare de treaba lui.

- A, firește! E cam același lucru, zise Ducesa, lovind cu bărbia-i micuță și ascuțită umărul Alicei, pe când adăuga: Și morala acestui lucru este: „Ai grijă de înțeleș și atunci cuvintele vor avea grijă de ele însele.”

„Ce-i mai place să găsească câte o morală la toate!” își zise Alice în gândul ei.

- Pun prinsoare că te întreb de ce nu te iau de mijloc, spuse Ducesa, după o scurtă tăcere. Răspunsul e: pentru că nu cunosc prea bine caracterul flamingoului tău. Să fac o încercare?

- Te-ar putea pișcă, răspunse, cu prudență, Alice, puțin dornică să vadă încercarea.

- E adevărat, spuse Ducesa, păsările flamingo pișcă precum muștarul. Iar morala e bine cunoscută: „Cine se aseamănă, se adună”.

- Dar muștarul nu-i pasăre, remarcă Alice.

- Ca de obicei, ai dreptate! exclamă Ducesa, ce bine spui tu lucrurilor pe nume!

- E un mineral, cred, zise Alice.

- Bineînțeles că e, răspunse Ducesa, care părea gata să-i dea dreptate întotdeauna; există niște mine de muștar pe-aici, pe-aproape. Iar morala e: „Cu cât e mai mult la mine, cu atât e mai puțin la tine.”

- Ah, știi! exclamă Alice, fără să dea importanță vorbelor Ducesei. E o legumă. Nu prea aduce a legumă, dar asta e.

- Sunt cu totul și cu totul de aceeași părere, zise Ducesa, iar morala e asta: „Fii ceea ce ai părea să fii.” Pot să ți-o spun și mai simplu de-atât: „Să nu-ți închipui niciodată că nu ești altfel decât ceea ce le-ar putea părea celorlalți că ceea ce erai sau ai fi putut să fii n-a fost altfel decât ceea ce fuseși și lor li s-a părut că ești altfel.”

- Cred că, dac-aș vedea-o scrisă, aș pricepe-o mai lesne, mărturisi Alice, foarte politicos; dar așa, cum o spui dumneata, nu înțeleg mare lucru.

- Asta nu-i nimic pe lângă ce aș putea să spun, dacă aș vrea, făcu Ducesa, măgulită.

- Vă rog. nu vă osteniți să spuneți și mai mult! exclamă Alice.

- A, nici să nu vorbești de osteneală! protestă Ducesa. Îți fac cadou tot ce am spus până acum.

„Ieftin cadou!” gândi Alice. „Noroc că nu ni se fac și de ziua noastră asemenea cadouri!” Firește că nu cutează să spună asta cu glas tare.

- Iar te gândești? întrebă Ducesa, lovindu-i nițel umărul cu bărbia-i mică și ascuțită.

- Am dreptul să gândesc, zise Alice răspicat, căci situația începea s-o cam supere.

- Tot atâta drept, răspunse Ducesa, cât au porcii să zboare; și mo...

Dar în clipa aceea, spre uimirea Alicei, glasul Ducesei se stinse, chiar în mijlocul cuvântului ei preferat, morala, iar brațul petrecut printr-al fetei începu să tremure.

Alice ridică ochii - și iat-o pe Regină stând în fața lor, cu brațele încrucișate și întunecată la față ca și cerul pe vreme de furtună.

- Ce zi frumoasă, Majestate! începu Ducesa, cu glas scăzut, smerit.

- Ascultă! tună Regina, bătând mânioasă din picior pe când vorbea, să nu zici că nu te-am anunțat: ori zbori de-aici, ori îți zboară capul! Și asta în mai puțin de o jumătate de clipă! Alege!

Ducesa alese și dispăru îndată.

- Să continuăm jocul! îi spuse Regina Aicei; iar Alice, prea speriată ca să poată rosti ceva, o urmă cu pas șovăielnic înapoi spre terenul de crochet.

Ceilalți invitați, profitând de absența Reginei, se odihneau la umbră; dar de îndată ce-o văzură, se întoarseră cu grabă la joc, Regina făcând singura observație că o clipă de întârziere îi va costa viața.

Pe când jucau, Regina se certa necontentit cu ceilalți jucători, răcnind mereu: „Zburați-i capul ăstuia! Zburați-i capul ăsteia!”

Cei condamnați erau luați sub pază de către oșteni, care, firește, pentru a îndeplini această sarcină, trebuiau să renunțe la rolul de arcuri; cam într-o jumătate de oră, nu mai rămăseseră arcuri defel, iar jucătorii, cu excepția Regelui, a Reginei și a Aicei, se aflau toți sub pază și condamnați la moarte.

Atunci Regina, abia trăgându-și sufletul de mult ce răcnise, se lipsi de joc. Se apropie de Alice și o întrebă:

- Ai văzut-o pe Falsa Broască Țestoasă?

- Nu, răspunse Alice, nici nu știu ce înseamnă Falsă Broască Țestoasă.

- E Broasca Țestoasă din care se face „Supă falsă de Broască Țestoasă.”

- Nici n-am văzut-o, nici n-am auzit de ea, zise Alice.

- Atunci haide, spuse Regina, are să-ți istorisească povestea ei.

Pe când se îndepărtau împreună, Alice îl auzi pe Rege vorbindu-le încetișor oaspeților:

- Sunteți cu toții grațiați! le spuse.

„Ah, ce bine!” gândi Alice, râsuflând ușurată: fusese foarte nefericită, știind că Regina poruncise atâtea condamnări la moarte.

Foarte curând dădură de un Grifon, care dormea dus, la soare.

- Trezește-te, măi, puturosule! spuse Regina, și du-o pe domnișoara asta la Falsa Broască Țestoasă, s-o vadă și să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc înapoi, ca să supraveghez execuțiile pe care le-am poruncit.

Și plecă, lăsând-o pe fetiță singură cu Grifonul. Aicei nu-i prea plăcea cum arăta această făptură, dar se gândi că, la urma urmei, n-avea să fie mai primejdios să

rămână cu ea, decât să se ducă după Regina aceea crudă. Așadar rămase și așteptă.

Grifonul se ridică și se frecă la ochi, apoi o urmări cu privirea pe Regină până nu se mai văzu; și apoi răsă pe înfundate.

- Caraghioasa! chicoti Grifonul, în parte pentru sine, în parte către Alice.

- Cine-i caraghioasă? întrebă Alice.

- Păi, aia, răspuse Grifonul. Așa-și închipuie ea, dar de executat nu se execută nici o execuție, dacă vrei să știi. Haide!

„Toată lumea de pe aici îți spune întruna «Haide!»”, gândi Alice, luându-se încet după dânsul. „De când trăiesc nu mi s-a mai poruncit atâta, ba una, ba alta, zău așa!”

Nu trecu mult și o văzură de departe pe Falsa Broască Țestoasă; ședea tristă și singuratică pe un ciot de stâncă și, când se mai apropiară, Alice o auzi suspinând atât de jalnic, de parcă i s-ar fi frânt inima de durere. Îi fu foarte milă de ea.

- De ce e mâhnită? întrebă Alice.

Iar Grifonul răspuse, cam la fel ca și mai înainte:

- A! Așa-și închipuie ea, dar nu-i mâhnită deloc, dacă vrei să știi. Haide!

Se suiră așadar până la locul unde ședea Falsa Broască Țestoasă, care îi privea în tăcere, cu ochi mari, înlăcrimați.

- Domnișorica asta, spuse Grifonul, cică vrea să-ți audă povestea, de-aia a venit.

- Am să i-o spun, răspuse Falsa Broască Țestoasă, cu glas adânc și găunos. Așezați-vă amândoi și nu scoateți o vorbă până nu isprăvesc. Se așezară, așadar, nimeni nu spuse o vorbă, vreme de câteva minute. În gândul ei, Alice își zicea: „Nu văd cum o să isprăvească vreodată, dacă nu începe.” Totuși așteptă răbdătoare.

- Pe vremuri, spuse în sfârșit Falsa Broască Țestoasă, oftând adânc, eram o adevărată Broască Țestoasă.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar la răstimpuri de câte o exclamație cârâită de-a Grifonului și de neconținutele hohote de plâns ale Falsei Broaște Țestoase.

Alice era cât pe-acum să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc foarte mult pentru povestea dumneavoastră atât de interesantă”; totuși, vrând-nevrând, gândi că trebuie să mai urmeze ceva, așa că șezu liniștită și nu mai spuse nimic.

- Când eram mici, continuă în cele din urmă Falsa Broască Țestoasă, ceva mai potolit, deși ici și colo tot îi mai scăpa câte un sughiț de plâns, mergeam la școală în mare. Profesoară era o bătrână Broască Țestoasă. Îi ziceam Privighetoarea.

- Dar de ce-i ziceați așa? Că doar nu era Privighetoare! întrebă Alice.
- Îi ziceam Privighetoare, fiindcă ne privea și ne veghea, fiindu-ne Supraveghetoare! răspunse supărată Falsa Broască Țestoasă. Dar grea de cap mai ești!
- Mă mir că nu ți-e rușine să întrebî ceva așa de lesne de priceput, adăugă Grifonul.

Apoi tăcură amândoi, privind-o; bieteii Alice îi venea să intre în pământ, nu alta.

În cele din urmă, Grifonul îi spuse Falsei Broaște Țestoase:

- Hai, soro, dă-i drumul! Nu ne ține toată ziua. Iar Falsa Broască Țestoasă continuă:

- Da, mergeam la școală în mare, deși poate n-ai să crezi.

- Am zis eu că nu cred? o întrerupse Alice.

- Ai zis, spuse Falsa Broască Țestoasă.

- Ține-ți gura! adăugă Grifonul, înainte ca Alice să mai poată spune ceva.

Falsa Broască Țestoasă continuă:

- Ni s-a dat o educație foarte îngrijită. Află că am mers la cursuri zi de zi.

- Și eu am mers la cursuri de zi. Asta nu-i un motiv să te mândrești.

- Erau și cursuri speciale la școala ta? întrebă Falsa Broască Țestoasă, cam îngrijorată.

- Da, zise Alice, de Franceză și de Muzică.

- Și de Spălat? întrebă Falsa Broască Țestoasă, cam îngrijorată.

- Aș! Nici pomeneală!... Asta nu se învață la școală! se supără Alice.

- Înseamnă că n-ai mers la o școală dintre cele mai bune, spuse Falsa Broască Țestoasă, vădit ușurată. La școala noastră lista de materii se încheia cu lecții speciale de Franceză, Muzică și Spălat.

- Cred că de așa ceva nu prea aveți nevoie, din moment ce trăiați pe fundul mării, spuse Alice.

- Eu n-am putut să mă înscriu la cursurile astea, oftă Falsa Broască Țestoasă. Eu ara urmat doar cursuri normale.

- Adică? o interogă Alice.

- Ciulitul și Scrâșnitul, desigur, pentru început, răspunse Falsa Broască Țestoasă; apoi diferitele ramuri ale Aritmeticii: Ambiționarea, Căderea, Îmbulzirea și Înurățirea.

- N-am mai auzit de înurățire, cuteză Alice să spună. Ce-i asta?

Grifonul ridică a mirare amândouă labele.

- N-ai mai auzit de înurâțire! exclamă. Sper că știi ce înseamnă a înfrumuseța?
- Da, zise Alice șovăielnic, înseamnă a face ceva mai frumos.
- Ei, atunci, continuă Grifonul, dacă nu știi ce înseamnă a înurâți, ești o nătângă și gata!

Alice nu mai îndrăzni să întrebe nimic în privința asta. Se întoarse iar către Falsa Broască Țestoasă.

- Și altceva ce mai aveți de învățat?
  - Păi, răspuse Falsa Broască Țestoasă, numărând pe labe subiectele: Misteria antică și modernă, Mareografia, apoi Desenajul în valuri, asta ne preda o dată pe săptămână un bătrân Țipar-mare; ne învăța lin linii, să pictăm în Aquarele, să facem Ițe în clor și Fițe în rotocol.
  - Arată-mi și mie cum se face așa ceva! o rugă Alice.
  - Păi acuma-s prea țeapănă, nu pot să-ți arăt. Iar Grifonul n-a învățat materia asta.
  - N-am avut timp, zise Grifonul, eu am făcut cursul de literatură clasică. Profesorul era un Rac foarte bătrân, da, da.
  - Eu nu m-am dus niciodată la el, spuse Falsa Broască Țestoasă, oftând. El învăța lumea A-Râde-Latinește și A-Plânge-Grecește, așa am auzit.
  - Chiar așa, chiar așa, spuse Grifonul, oftând la rândul lui; și ambele făpturi își ascunseră fețele în lăbuțe.
  - Și câte ore învățați pe zi? întrebă Alice, grăbită să schimbe subiectul.
  - Zece ore în prima zi și din zi în zi mai puțin, răspuse Falsa Broască Țestoasă.
  - Ciudat program! exclamă Alice.
  - Păi de-aia se cheamă pro-gram, lămuri Grifonul, că până la urmă rămâi c-un gram de învățatură.
- Era o idee nouă pentru Alice, încât stătu să se gândească puțin la cele ce spusese Grifonul, înainte de a pune altă întrebare:
- Înseamnă că în ziua a unsprezecea n-ați învățat deloc, aveți vacanță?
  - Bineînțeles! zise Falsa Broască Țestoasă. Ne odihneam de atâta învățatură.
  - Dar în a douăsprezecea zi, cum reluați lecțiile?
  - Hai că i-ai spus destul despre lecții! o întrerupse foarte hotărât Grifonul. Mai povestește-i și despre jocuri!

Capitolul 10

Cadrilul homarilor

Falsa Broască Țestoasă scoase un oftat adânc și începu să-și ștergă ochii cu una din înotătoarele sale. Se uită la Alice, încercând să vorbească, însă, vreme de un minut-două, nu izbuti să-și potolească hohotele de plâns.

- Parcă s-a înecat cu un os de pește, zise Grifonul, începând s-o scuture și să-i dea pumnișori în spate.

Într-un târziu, Falsa Broască Țestoasă își recapătă glasul și, cu obraji șiroindu-i de lacrimi, îi zise Alicei:

- Fără-ndoială că n-ai trăit prea mult în mare...

- Nu, într-adevăr!

-... și n-ai făcut niciodată cunoștință cu un homar... Alice începu să zică:

- Am mâncat o dată...

Dar se întrerupse brusc, spunând:

- Nu, niciodată!

-... așa că n-ai cum să-ți închipui ce dans minunat este un Cadril de Homari!

- Trebuie să recunosc căi nu, răspunse Alice. Ce fel de dans e ăsta?

- Începi prin a te alinia pe un rând de-a lungul malului mării..., explică Grifonul.

- Pe două rânduri! Îl corectă Falsa Broască Țestoasă, mai întâi focile, la urmă broaștele țestoase, somonul și așa mai departe; apoi, după ce au curățat plaja de meduze...

- Și asta necesită ceva timp, interveni Grifonul.

- ...fac doi pași înainte...

- Fiecare își ia câte un homar drept cavalier de dans! strigă Grifonul.

- Bineînțeles, fac doi pași înainte, se întorc la partener..., zise Falsa Broască Țestoasă.

- Schimbă homarul și se întorc în aceeași ordine, continuă Grifonul.

- Apoi, continuă Falsa Broască Țestoasă, aruncă...

- Homarii! strigă Grifonul, sărind în sus. -... cât mai departe, în larg...

- Și merg să-i ajungă, înotând! urlă Grifonul.

- Fac o tumbă în mare! strigă Falsa Broască Țestoasă, făcând salturi neastâmpărate.

- Schimbă iar homarul! urmă, cu glas foarte ascuțit, Grifonul.

- Vin la mal și... astea toate reprezintă abia prima figură, spuse, coborându-și

glasul, Falsa Broască Țestoasă.

Cele două creaturi, care, cât ținu demonstrația, nu încetaseră o clipă să sară ca nebunele în toate părțile, luară loc liniștite, cu niște mutrișoare triste, uitându-se la Alice.

- Cred că-i un dans tare drăguț! zise fetița, cu sfială.

- Vrei să-ți arătăm cum anume se dansează? întrebă Falsa Broască Țestoasă.

- Aș fi încântată să văd! răspunse Alice.

- Să încercăm prima figură! îi propuse Falsa Broască Țestoasă Grifonului. Putem încerca foarte bine și fără homari. Dar care din noi doi va cânta?

- Tu, cântă tu, te rog! Eu am uitat cuvintele.

Începură a dansa în cerc, cu un aer solemn, în jurul Alicei, călcând-o pe picior ori de câte ori treceau prea aproape de ea și bătând pasul cu lăbuțele de dinainte. În tot acest timp, Falsa Broască Țestoasă cânta, cu o voce târăgănată și tristă:

„Mergi, te rog, un pic mai iute!” către-un melc spuse-o albită;

„Vine-un ton în urma noastră și mă calcă pe codiță.

De homari se umple țărmlul, de țestoase în balans:

Stau nerăbdători pe plajă –

vrei și tu să vii la dans?

Vii tu, nu vii, vii tu, nu vii, vii și tu la dans?

Vii tu, nii vii, vii tu, nu vii, nu vii tu la dans?

Cert e că nici nu-ți dai seama ce plăcere vom simți

Când ne-aruncă-n largul mării cu homarii-n plină zi!”

Zise melcul: „Prea departe!” și chiorâș privi,-n suspans;

„Mulțumesc frumos, albițo, dar nu vreau să vin — la dans.

Nu vreau, nu pot, nu vreau, nu pot, nu vreau eu la dans,

Nu vreau, nu pot, nu vreau, nii pot, nu pot eu la dans,

„Ce-are-a face că-i departe?” spuse peștele solzos,

„E un țărml și-n partea-ailaltă, cu nimica mai prejos.

Dinspre Anglia de faci pași, către Franța iei

avans. Deci nu păli, iubite melc, ci hai și tu la dans!

Vii tu, nu vii, vii tu, nu vii, vii și tu la dans?

Vii tu, nu vii, vii tu, nu vii, nu vii tu la dans?”

- Mulțumesc, acest dans e foarte interesant să-l privești, zise Alice, fericită că în sfârșit se terminase. Cel mai mult mi-a plăcut cântecul acela despre albită!
- Ah, cât despre albită, spuse Falsa Broască Țestoasă, ei... ai văzut albite, nu?
- Da, răspunse Alice, am văzut de multe ori la mas... (dar se opri aici, chiar la timp.)
- Nu știi unde se găsește această localitate Mas, zise Falsa Broască Țestoasă, dar dacă le-ai văzut atât de des, știi cum arată, nu-i așa?
- Cred că da, răspunse Alice, gânditoare. Au cozile în gură și sunt acoperite cu pesmet.
- În ceea ce privește pesmetul, n-ai dreptate, dacă ar fi așa, apa mării l-ar spăla pe tot, zise Falsa Broască Țestoasă. Dar chiar au cozile în gură, precum ai spus și asta deoarece..., aici Falsa Broască Țestoasă se întrerupse, căscă și își închise ochii. Spune-i tu de ce și tot ce mai știi, îi zise ea Grifonului.
- Deoarece obișnuiau, spuse Grifonul, să meargă cu homarii la dans. Cum ele erau cele aruncate în apă, trebuind să se dea de-a rostogolule la o mare distanță și cum acest lucru dura ceva timp, își băgau cozile în gură. Însă o dată și le-au strâns așa de tare în gură, că nu și le-au mai putut trage înapoi. Asta-i tot.
- Mulțumesc, foarte interesant. N-am știut niciodată atâtea lucruri despre albită.
- Dacă dorești, îți spun și mai multe de-atât, zise Grifonul. Știi de ce i se spune albită?
- Nu mi-am pus niciodată această întrebare, mărturisi Alice. De ce, mă rog?
- Pentru că lustruiește ghetetele și pantofii celorlalți pești, replică, foarte solemn, Grifonul.

Alice rămase cu gura căscată la acest răspuns neașteptat.

- Lustruiește ghetetele și pantofii celorlalți pești! repetă Alice, uimită.
- Păi, gândește-te bine, cu ce îți se lustruiesc ție pantofii? Adică, ce-i face pe ei să lucească?

Alice cumpăni bine înainte de a răspunde:

- Cred că se dau cu negreală!
- Ghetetele și pantofii din mare sunt însă lustruiți cu albită! continuă Grifonul cu o voce profundă. De-acum știi!
- Și din ce sunt făcuți? întrebă Alice cu mare curiozitate în glas.
- Din tălpani și calcani, firește, răspunse Grifonul cam repezit, orice crevețică îți-ar fi putut spune asta!
- Dacă-aș fi fost eu în locul albitei, spuse Alice, care încă se mai gândea la cântec,

i-aș fi spus tonului: „Stai deoparte, te rog! Nu vrem un ton cu noi!”

- Erau obligați să-l aibă cu ei! spuse Falsa Broască Țestoasă; nici un pește nu poate spune nimic fără ton!

- Chiar așa? întrebă Alice cu un ton arătând o mare uimire.

- Sigur că nu poate, spune Falsa Broască Țestoasă; păi, dacă ar veni un pește la mine și mi-ar spune că urmează să țină o cuvântare, l-aș întreba: „Cu ce ton?”

- Nu vrei să spui, „ce tonalitate va avea vocea ta”? întrebă Alice.

- Vreau să spun ceea ce vreau să spun! răspunse Falsa Broască Țestoasă într-un ton ofensat.

Iar Grifonul adăugă:

- Hai să-auzim aventurile tale!

- Aș putea să vă povestesc aventurile mele, începând de azi-dimineață, zise cu sfială Alice; n-are rost să vă vorbesc de ziua de ieri, căci ieri eram altă persoană.

- Cum vine asta? întrebă Falsa Broască Țestoasă.

- Nu, nu! Mai întâi ne spui aventurile! zise Grifonul nerăbdător; explicațiile durează prea mult timp.

Alice începu prin urmare să le povestească aventurile sale, de când îl văzuse prima oară pe lepurele Alb. Când își începu povestea, era un pic cam speriată, deoarece cele două creaturi se trăsese ră prea aproape de ea și stăteau cu ochii și cu gura larg deschise, însă, pe măsură ce povestea, începuse a prinde curaj. Cei doi păstrară tăcerea, până ce Alice ajunse cu povestirea la poezia „Ești bătrân, taică William”, pe care i-o recitase domnului Omidă și le povesti cum greșise toate cuvintele din poezie; în acel moment Falsa Broască Țestoasă trase puternic aer în piept și zise:

- Nu mi-aș fi închipuit ceva mai ciudat!

- E cât se poate de ciudat! întări Grifonul.

- Așa, prin urmare, ai recitat greșit toată poezia! repetă gânditoare Falsa Broască Țestoasă. Mi-ar plăcea să mi-o recite careva acum. Spune-i să înceapă, îi zise Falsa Broască Țestoasă Grifonului, de parcă acesta ar fi avut o oarecare influență asupra Alicei.

- Ridică-te în picioare și recită „Este vocea trântorului”, spuse Grifonul.

„Ce-mi mai dau porunci ființele astea și mă fac să-mi repet lecțiile! Ca și cum aș fi la școală!” Cu toate acestea, se ridică în picioare și începu să recite poezia, dar cum mintea ei era/tot la Cadrilul Homarilor, iar îi ieși toată poezia anapoda.

Este vocea homarului; iată, declară: „Sunt prea bine făcut; niște zahăr presară!” Ca și rața, își perie el chiar cu nasul Părul, nasturii, corpul, priindu-i popasul. Când

nisipu-i uscat, cântă ca ciocârlia Și bârfește rechinii, arătându-și mânia.

Dar când fluxul se-nalță și rechinii abundă Are-o voce timidă și dă se-ascundă.

- E altfel decât o spuneam eu când eram micuț! zise Grifonul.

- Eu una, n-am mai auzit-o până-n clipa asta, spuse Falsa Broască Țestoasă, dar mi se pare o sminteală fără egal.

Alice nu zise nimic; se așeză, cu capul în palme, întrebându-se de va mai fi vreodată ceva normal.

- Aș vrea să mi se explice și mie versurile astea, zise Falsa Broască Țestoasă.

- Ea nu e în stare de așa ceva, zise repede Grifonul, treci la strofa următoare.

- Și cum e cu părul? insistă Falsa Broască Țestoasă. Cum izbutea să și-l perie cu nasul?

- Face parte din dans și doar se prefac, răspunse Alice, cu totul dezorientată, grăbindu-se să schimbe subiectul.

- Treci la strofa următoare, repetă Grifonul; începe cu „Treceam prin grădina-i.”

Alice, care nu cutezi să-l refuze, deși știa bine că din nou va încurca totul, continuă cu o voce tremurătoare:

Treceam prin grădina-i; văzui în incintă

Cum Pantera și Buha-mpărțeau o plăcintă:

Pantera lua coaja și lua umplutura,

Iar Buha cu blidul își tot umplea gura.

Terminară ei masa și, cu-ngăduință,

Buha lingura-a luat-o, de bună credință:

Iar Pantera - urlând -, furculița, cuțitul

Și banchetul fu gata.

Ce rost are să reciti toate bazaconiile astea, o întrerupse Falsa Broască Țestoasă, dacă nu le poți și explica? E cel mai încurcat lucru pe care l-am auzit vreodată!

- Cred c-ar fi mai bine să renunți, zise Grifonul, spre bucuria Aicei.

- Nu vrei să mai încercăm și altă figură din Cadrilul Homarilor? întrebă Grifonul. Vrei să-ți mai spună un cântec Falsa Broască Țestoasă?

- Da, da, un cântec, te rog, dacă Falsa Broască Țestoasă e atât de bună, răspunse Alice, atât de repede, încât Grifonul spuse cu un aer destul de jignit:

- Fiecare cu gusturile sale! Cântă-i, dragă, „Supa de Broască Țestoasă!”

Falsa Broască Țestoasă oftă adânc și începu, cu o voce înecată în suspine:

Supă frumoasă, înțeleaptă, în castron fierbinte-așteaptă. Cine nu știe: ești gustoasă! Supă de seară, supă frumoasă!

Suuuuuu—pă frumoaaaaa—să!

Suuuuuu—pă frumoaaaaa—să!

Suuuuuu—pă de seaaaaa—ră,

Supă frumoasă, frumoasă!

Supă frumoasă! Cine să vrea

Carne sau orice altceva?

Cine n-ar da orice din casă

Pe-un polonic de supă frumoasă?

Suuuuuu—pă frumoaaaaa—să!

Suuuuuu—pă frumoaaaaa—săi

Suuuuuu—pă de seaaaaa—ră,

Supă frumoasă, frumo—ASĂ!

- Mai spune o dată refrenul! strigă Grifonul și, tocmai când Falsa Broască Țestoasă voia să-l repete, se auzi în depărtare un țipăt:

- Începe procesul!

- Haide! strigă Grifonul și, trăgând-o pe Alice de mână, plecă în grabă, fără a mai aștepta finalul cântecului.

- Despre ce proces e vorba? întrebă Alice, gâfâind de atâta alergătură.

Dar Grifonul se mulțumi să repete doar „Haide!” și o luă și mai iute la pas, în vreme ce adierea vântului purta până la ei, din ce în ce mai slab, cuvintele triste:

Suuuuuu—pă de seaaaaa—ră, Supă frumoasă, frumoasă!

Capitolul 11

Cine a furat tartele?

Când ajunseră, găsiră pe Rege și pe Regina de Cupă așezați pe tronurile lor, cu o mare mulțime adunată în jurul acestora, tot felul de păsări și de jivine mici, precum și întregul pachet cu cărți de joc. Valetul sta în fața lor, ferecat în lanțuri, cu câte un oștean de fiecare parte, păzindu-l, iar în apropierea Regelui sta Iepurele Alb, cu o trompetă într-o mână și un sul de pergament în cealaltă. Chiar în mijlocul curții de judecată era o masă, pe care se afla o farfurie mare cu tarte; după înfățișare, păreau atât de bune, încât Aicei i se făcu o foame grozavă, uitându-se la ele.

„De-ar termina mai repede cu procesul”, gândi ea, „și să înceapă a servi prăjiturile!”

Dar se părea că nici vorbă nu era de așa ceva; Alice începu să privească în jurul ei, ca să-i mai treacă timpul.

Nu mai fusese în viața ei la o curte de judecată, dar citise în cărți despre procese și era foarte bucuroasă văzând că știe cum se numește mai tot ce vedea acolo.

„Acesta-i judecătorul”, își zise, „fiindcă poartă o perucă mare.”

Judecătorul, de altminteri, era însuși Regele. Și, cum purta coroană peste perucă, nu părea deloc să se simtă în largul lui și nici frumos nu-i ședea de fel.

„Și acolo-i banca juraților”, gândi Alice, „iar cele douăsprezece vietăți” (nu avea încotro, așa trebuia să le spună, fiindcă, parte erau animale, parte păsări) „bănuiesc că trebuie să fie jurații.” Acest ultim cuvânt și-l repetă de câteva ori, cam fălindu-se în sinea ei că-l știe, căci era încredințată, pe drept cuvânt, că foarte puține fetițe de vârsta ei știau ce înseamnă. De fapt, ar fi fost la fel de Corect dacă ar fi spus că cele douăsprezece vietăți alcătuiau juriul.

Cei doisprezece jurați scriau cu toții foarte zoriți pe niște tăblițe.

- Ce fac acolo? îl întrebă Alice pe Grifon, în șoaptă. Doar nu au ce să scrie până n-a început procesul.

- Își scriu numele, îi șopti Grifonul drept răspuns, ca să nu cumva să le uite înaintea de sfârșitul procesului.

- Ce neghiobi! izbucni cu glas tare Alice, foarte indignată; dar se opri repede, căci Iepurele Alb striga:

- Tăcere în sala de judecată!

Iar Regele își puse ochelarii pe nas și se uită îngrijorat împrejur, ca să descopere cine vorbea.

Alice vedea deslușit, de parcă s-ar fi uitat peste umerii lor, că toți jurații scriau pe tăblițe: „Ce neghiobi!” -ba chiar băgă de seamă că unul dintre ei nu știa cum se scrie cuvântul „neghiobi” și fu nevoit să-l roage pe vecinul lui să-i spună.

„Frumos or să mai arate tăblițele lor, la terminarea procesului!” gândi Alice.

Unuia dintre jurați îi scârțâia condeiul. Firește că Alicei îi era nesuferit zgomotul acesta, așa că dădu ocol sălii de judecată, se opri îndărătul băncii juraților și găsi curând prilejul să-i ia aceluia jurat condeiul. Atât de repede făcu acest lucru, încât micuțul jurat, bietul de el (care era Bill, Puiul de Șopârlă), nu pricepea deloc ce se întâmplase cu condeiul lui; și, după ce se scotoci peste tot, se văzu nevoit să scrie de aici încolo cu un deget, ceea ce nu-i era de mare folos, fiindcă nu lăsa urme pe tăbliță.

- Crainic, citește actul de acuzare! spuse Regele. Atunci Iepurele Alb suflă de trei ori în trompetă, apoi desfășură sulul de pergament și citi cele ce urmează:

Regina-Carte își coapse tarte

Pe toate-n zi de vară:

Valetul-Carte acele tarte

Le Jură și se cară.

- Dați verdictul! se întoarse Regele către juriu.
- Încă nu, încă nu! Întrerupse zorit lepurele. Mai sunt multe până atunci!
- Să fie chemat primul martor! zise Regele, iar lepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi strigă:
- Să se înfățișeze primul martor!

Primul martor era Pălărierul. Apăru cu o ceașcă de ceai într-o mână și cu o felie de pâine cu unt în cealaltă.

- Cer iertare, Majestate, c-am venit la judecată cu astea, începu a vorbi, dar încă nu-mi terminasem ceaiul când au venit să mă ia.
- Ar fi trebuit să-l fi terminat, spuse Regele. Când l-ai început?

Pălărierul se uită la lepurele de Martie, care îl urmăse la Curtea de Judecată, braț la braț cu Bursucul.

- În paisprezece martie mi se pare că era...
- În cincisprezece, zise lepurele de Martie.
- În șaisprezece, zise Bursucul.
- Notați declarațiile! se adresă Regele juriului; iar jurații, plini de zel, scriseră toate cele trei date pe tăbliță, apoi le adunară între ele și prefăcură rezultatul în centimetri și grame.
- Scoate-ți pălăria! îi spuse Regele Pălărierului.
- Nu e a mea, zise Pălărierul.
- E de Jurat! exclamă Regele, întorcându-se către jurați, care notară imediat faptul.
- Eu am pălării de vânzare, încercă să lămurească martorul. N-am nici una a mea. Sunt Pălărier.

La aceste cuvinte, Regina își puse ochelarii pe nas și se uită țintă la Pălărier, care se îngălbeni și începu să tremure din cap până în picioare.

- Depune-ți mărturia, spuse Regele, și fii calm, altfel pun să te execute pe loc.

Vorbele Regelui nu părură a-l liniști deloc pe martor; se tot frământa, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt și uitându-se speriat la Regină; de zăpăcit ce era, mușcă o bucată mare din ceașca de ceai, în loc să muște din felia de pâine cu unt.

Chiar în acea clipă, Alice avu o senzație foarte ciudată; o miră mult până înțelese ce era: începuse iar să crească. La început voi să se ridice și să plece din sala de judecată; dar se răzgândi și se hotărî să rămână unde era, atâta timp cât avea loc.

- Fă bine și nu mă mai împinge așa! zise Bursucul, care ședea lângă dânsa. Mă strivești, nu alta! Abia mai răsuflu.

- N-am încotro, răspunse Alice, cu blândețe. Am început să cresc.

- N-ai nici un drept să crești aici, zise Bursucul.

- Nu vorbi prostii! zise Alice ceva mai îndrăzneț. Știi foarte bine că și tu crești.

- Da, dar eu cresc cu măsură, cum trebuie, n-o iau razna ca tine. E caraghios, zău așa!

Și, sculându-se foarte îmbufnat, trecu în cealaltă parte a sălii.

Între timp, Regina se tot uitase țintă la Pălărier și, chiar pe când Bursucul trecea în cealaltă parte a sălii, ea îi spuse unuia dintre aprozi:

- Să mi se aducă lista cântăreților de la ultimul concert!

Auzind aceste vorbe, nefericitul Pălărier începu să tremure atât de tare, încât îi scăpară din picioare amândoi pantofii.

- Depune-ți mărturia, repetă Regele furios, că, de nu, pun să te execute fără să-mi pese de ești calm sau nu.

- Majestate, sunt un biet sărac, începu Pălărierul, cu glas tremurător. Și abia începusem să-mi beau ceaiul, cam de-o săptămână-două, și pâinea cu unt se tot subția... și ceaiul sclipea...

- Ce? Ce sclipea? întrebă Regele.

- Cu ceai a început, răspunse Pălărierul.

- Totdeauna începi cu ce ai! zise sever Regele. Nu mai fă pe deșteptul, că atâta lucru știu și eu! Hai, zi înainte!

- Sunt un biet om sărac, repetă Pălărierul, și până la urmă toate alea sclipeau; dar lepurele de Martie a zis...

- Ba n-am zis! se repezi să-i taie vorba lepurele de Martie.

- Ba ai zis! spuse Pălărierul.

- Nu recunosc! protestă lepurele de Martie.

- Nu recunoaște! repetă Regele. Asta să n-o scrieți.

- Bine, dar în orice caz Bursucul a zis, continuă Pălărierul și se uită grijuliu, să vadă dacă nu cumva și Bursucul avea să nege; Bursucul însă nu negă nimic, deoarece dormea buștean. Și după asta, continuă Pălărierul, am mai tăiat niște pâine cu unt...

- Dar ce-a zis Bursucul? întrebă unul dintre jurați.
- Asta nu-mi mai amintesc, răspunse Pălărierul.
- Trebuie să-ți amintești, interveni Regele, altfel vei fi decapitat.

Nefericitul Pălărier scăpă din mâini ceașca cu ceai și pâinea cu unt și căzu în genunchi.

- Sunt un biet om sărac, Majestate, începu el.
- Ești un biet prostănac, zise Regele.

Aici, unul dintre Cobai aplaudă guițând, dar fu îndată înăbușit de către aprozi. (Înăbușit fiind un cuvânt cam tare, ca să nu se creadă cine știe ce, voi lămuri cum s-a procedat. Aprozii aveau la îndemână un sac mare, care se lega la gură cu sfori; acolo l-au băgat pe Cobai, cu capul în jos, și-apoi s-au așezat pe sac.)

„Mă bucur că acum știu despre ce este vorba”, își zise Alice. „Am văzut deseori prin ziare, pe la sfârșitul dărilor de seamă despre procese: «Parte din public izbuc-nește în aplauze; aclamațiile și aplauzele sunt imediat înăbușite de către aprozi»; și până acum nu înțelegeam ce înseamnă.”

- Dacă asta-i tot ce știi, poți să stai jos, vorbi mai departe Regele.
- Mai jos de-atât nu pot sta, că stau pe podea, zise Pălărierul:
- Atunci poți să șezi jos, răspunse Regele.

Aici izbucni în aplauze celălalt Cobai și fu de asemenea înăbușit.

„Ei, acum că s-a sfârșit cu Cobaii!” gândi Alice. „Poate c-o să meargă mai bine cu procesul.”

- M-aș duce să-mi termin ceaiul, zise Pălărierul, cu o privire îngrijorată spre Regina, care citea lista cântăreților de la concert.
- Poți să pleci, spuse Regele, iar Pălărierul o șterse atât de repede, încât uită să-și mai tragă pantofii în picioare.
- ... și-afară îi tăiați capul! adăugă Regina către unul dintre aprozi; dar Pălărierul se făcuse nevăzut înainte să fi ajuns aprodul la ușă.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. Apăru cu o râșniță de piper în mână; de altfel, încă dinainte să fi intrat în sală, Alice ghicise cine era martora, după corul de strănuturi de la ușă.

- Depune-ți mărturia! porunci Regele.
- N-o depun! răspunse bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat către Iepurele Alb, care-i șușoti:

- Majestate, pe această martoră trebuie s-o supuneți la un interogatoriu contradictoriu.

- De, dacă trebuie, trebuie, zise Regele, amărât și, după ce-și încrucișa brațele la piept și o privi pe bucătăreasa atât de crunt, încât mai să-i iasă ochii din cap, rosti cu voce adâncă: Cum se fac tartele?

- Întâi și-ntâi pui piper.

- Melasă! se auzi un glas somnoros îndărătul ei.

- Gardă, pune-i zgardă Bursucului ăluia! porni să țipe Regina. Decapitați-! Dați-l afară din sală! Înăbușiți-! Umflați-! Radeți-i capul!

Fiind mare harababură în sală până să-l scoată pe Bursucel, procesul se întrerupse câteva minute; la reluare, se constată că bucătăreasa dispăruse.

- Nu face nimic, zise Regele, părând foarte ușurat. Chemați martorul următor. Și, cu glas scăzut, adăugă către Regină: Draga mea, te rog, pe martorul următor supune-l tu la un interogatoriu contradictoriu. Mie chestia asta îmi dă dureri de cap!

Alice se uita la lepurașul Alb cum cotrobăia prin hârtii, căutând lista de martori; era foarte curioasă să vadă cine va fi următorul și ce-o să se lămurească din mărturia lui, „căci până acuma¹, își spunea ea, „nu s-a lămurit nimic.”

Închipuți-vă cât fu de surprinsă când lepurașul Alb citi, cât putu de tare, cu glăsciorul lui pițigăiat, numele:

„Alice!”

Capitolul 12

Alice depune mărturie

- Prezent! spuse Alice și, de emoție, uită cât de mult crescuse în ultimele minute și sări de pe locul ei cu atâta grabă, încât răsturnă cu poalele rochiei banca juraților; aceștia se prăvăliră cu toții peste capetele mulțimii adunate jos, în sală. Zăceau acum, bieții, împrăștiați pe podea, amintindu-i foarte limpede de un vas cu peștișori aurii pe care-l răsturnase din greșeală cu o săptămână înainte.

- O, vă rog, iertați-mă! exclamă Alice, foarte necăjită; și se apucă să-i culeagă de pe jos cât putu de repede; o urmărea pățania cu peștișorii aurii și i se părea că într-o clipă trebuie să-i adune și să-i pună la loc pe jurați, altfel vor muri.

- Procesul nu poate continua, zise Regele, cu vocea foarte gravă, până ce toți jurații nu vor fi la locurile lor așa cum se cuvine, toți, repetă foarte apăsat, privind țintă la Alice pe când vorbea.

Alice se uita spre banca juraților și văzu că, în grabă, îl pusese pe Puiul de Șopârlă cu capul în jos, iar biata vietate dădea din coadă foarte mâhnită, fiindu-i cu neputință a se mișca. Alice îl scoase pe Bill și-l puse la loc cum se cuvenea:

„Nu că ar avea vreo importanță”, își spuse. „Pentru lămurirea procesului cred că e totuna dacă Bill stă în cap sau în coadă.”

De cum își mai reveni jurații din spaima ce o trăseseră când se văzuseră răsturnați și de îndată ce fură găsite și li se înmânară tăblițele și condeiele, se apucară cu mare sârguință să scrie istoricul accidentului. Cu toții scriau, afară de Bill, Puiul de Șopârlă, mult prea copleșit de ultimele evenimente, ca să mai fie în stare de altceva decât să șadă cu gura căscată, privind tavanul tribunalului.

- Ce știi în această privință? o întrebă Regele pe Alice.

- Nimic, răspunse Alice.

- Absolut nimic? stăruie Regele.

- Absolut nimic, răspunse Alice.

- Asta e foarte important, declară Regele, întorcându-se către jurați.

Aceștia erau gata să scrie pe tăblițe ce rostise Regele, când interveni lepurele Alb:

- Neimportant vrea desigur să spună Majestatea Voastră, făcu el pe un ton foarte respectuos, dar încruntându-se și schimonosindu-se la Rege în timp ce vorbea.

- Neimportant, bineînțeles, am vrut să zic, se corectă grabnic Regele, apoi continuă cu glas scăzut, neimportant-important, de parcă ar fi vrut să încerce care cuvânt suna mai bine.

Unii jurați notară pe tăblițe: important, în vreme ce alții: neimportant.

Alice stătea destul de aproape, ca să poată vedea lămurit tot ce scriau pe tăblițe.

„Și-așa, și-așa, tot n-are importanță”, gândi ea.

În clipa aceea, Regele, care câțva timp mâzgălise de zor ceva în caietul lui cu însemnări, strigă cu glas răsunător:

- Liniște! Apoi citi din caiet: „Regulamentul Patruzeci și doi”: «Orice persoană care are o înălțime mai mare de un kilometru este obligată să părăsească sala de judecată.»

Toată lumea se uita spre Alice.

- Eu n-am o înălțime de un kilometru, spuse Alice.

- Ba ai, zise Regele.

- Ai aproape doi kilometri! zise Regina.

- Și ce dacă! De plecat tot nu plec, spuse Alice, și-afară de asta nici nu este o regulă reală: ați inventat-o acum.

- Este cea mai veche regulă din Codul Civil, spuse Regele.

- Dacă ar fi așa, s-ar chema Regula numărul Unu, ripostă Alice.

Regele pări și închise repede caietul cu însemnări.

- Dați verdictul! spuse către juriu, cu glas moale și tremurător.

- Cu voia Majestății Voastre, mai sunt încă mărturii de examinat, sări cu mare grabă Iepurele Alb, chiar acum s-a găsit această hârtie.

- Ce e în ea? întrebă Regina.

- încă n-am deschis-o, spuse Iepurele Alb, dar pare să fie o scrisoare, pe care deținutul a scris-o cuiva.

- Asta trebuie să fie, spuse Regele, afară doar dacă o fi scris-o nimănui, ceea ce nu prea se obișnuiește.

- Cui îi este adresată? întrebă unul dintre jurați.

- Nu e adresată deloc, spuse Iepurele Alb; pe partea din afară nu este scris nimic. Pe când vorbea, deschise hârtia și adăugă: Până la urmă, nici nu e o scrisoare, e o poezie.

- E scrisul acuzatului? întrebă un alt jurat.

- Nu, zise Iepurele Alb, și tocmai asta-i cel mai curios! (Jurații rămaseră toți foarte uluiți.)

- Se vede c-o fi imitat scrisul altcuiva, spuse Regele. (Jurații se luminară la față.)

- Vă rog, Majestate, spuse Valetul, n-am scris eu hârtia asta și nu se poate dovedi că am scris-o, fiindcă nu e nici o iscălitură.

- Dacă n-ai iscălit, spuse Regele, cazul este și mai grav. Sigur că ai scris-o cu gând rău, altfel te iscăleai, ca un om de treabă.

La aceste cuvinte izbucniră aplauze unanime în sală, fiindcă era prima oară în această zi când Regele se arătase cu adevărat isteț.

- Firește că asta-i dovedește vinovăția, spuse Regina, așa încât decapi...

- Ba nu dovedește nici o vinovăție! îi tăie vorba Alice. Cum, dar nici nu știți ce scrie în poezia aia!

- Citește-o! porunci Regele. Iepurele Alb își puse ochelarii.

- Cu ce să încep, Majestate? întrebă.

- Începe cu începutul, porunci Regele, cu glas solemn, și citește până se termină, apoi te oprești.

În sală se lăsă o tăcere profundă, în timp ce Iepurele Alb dădu citire acestor versuri:

Se spune că ai fost la ea

Și lui i-ai spus de mine.

Un bun portret ea îmi făcea;

Doar că nu-înot nu-i bine.
Iar el le-a spus că n-am plecat
(Și știm că-a spus-o bine):
Dar dacă ea-ar fi continuat,
Ce s-ar fi-ales de tine?
Una-am dat ei, i-au dat lui două,
Ne-ai dat tu trei și peste.
Iar de la el, ei le dau vouă;
Dar totul al meu este.
Și dacă eu sau ea am fi
Băgați în treaba asta,
El liberi ne va-ngădui -
Cum chiar eram - și basta.
Precum simt eu, ai devenit
(Ei țandăra să-i sară)
Obstacol mare, și-ai venit
La el, la noi, în țară.
El nu va ști că ei îi plac
Aceia, că nu-i bine.
Cu toți ceilalți o taină-o fac
Și-o știm doar tu cu mine.'

- Iată proba cea mai însemnată care ni s-a înfățișat până acum, spuse Regele, frecându-și mâinile, așadar, jurații să...

- Îi dau un sac de bani oricărui dintre jurați care e în stare să lămurească înțelesul acestei probe, spuse Alice, în ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu-i mai era câtuși de puțin teamă să-l întrerupă pe Rege. Eu cred că poezia asta n-are nici un pic de înțeles. Toți jurații scriseră pe tăblițe: Ea crede că poezia asta n-are nici un pic de înțeles - dar nici unul nu încercă să lămurească înțelesul documentului.

- Dacă n-are înțeles, cu atât mai bine, spuse Regele, nu trebuie să ne mai batem capul să-l căutăm... Și totuși, mai știi, urmă, punând hârtia cu versuri pe genunchi și uitându-se chiorâș la ea, dacă stau să mă gândesc, parc-ar avea oarecare înțeles. "Doar că nu-înot nu-i bine." Nu știi să înoți, nu-i așa? adăugă, adresându-i-se Valetului.

Valetul clătină din cap amărât.

- Am eu aerul că știu să înot? răspunse. (Firește că n-avea, de vreme ce era făcut cu totul și cu totul din carton.)

- Ei, până acum stăm bine, spuse Regele, apoi se apucă să mormăie pentru sine versurile: "Și știm că-a spus-o bine" - știm, adică știu jurații, bineînțeles.

"Una-am dat ei, i-au dat lui două" adică asta ar trebui să fie despre ce a făcut el cu tartele, se-nțelege...

- Da, dar mai departe zice: Jar de la el, ei le dau vouă", îl întrerupse Alice.

- Firește, poftim: aicea sunt! zise Regele, încântat că reușise să demonstreze ceva, arătând cu un deget tartele de pe masă. Nimic mai limpede ca asta! Și mai departe: "Ei țandăra să-i sară." Nu-i așa, draga mea, că ție nu-ți sare țandăra niciodată? se adresă Reginei.

- Niciodată! răspunse Regina furioasă, aruncând totodată o călimară în capul Puiului de Șopârlă. (Nefericitul Bill renunțase să mai

scrie pe tăbliță cu degetul, fiindcă se convinsese că nu lasă nici o urmă; acum însă reîncepu grăbit, folosind cerneala ce i se prelingea pe față, până se isprăvi.)

- Dacă nu-ți sare, atunci nici vorbele astea n-au sare, făcu Regele, aruncând o privire satisfăcută în jurul lui.

În sală domnea mai departe liniștea.

- A fost un joc de cuvinte! strigă Regele mânios și toată lumea se grăbi să râdă.

- Jurații să dea verdictul! spuse Regele, poate pentru a douăzecea oară azi.

- Nu, nu! strigă Regina. Întâi condamnarea și apoi verdictul.

- Ce prostie gogonată, exclamă Alice tare. I-auzi colo: întâi să-l condamne și abia apoi să-i dea verdictul!

- Ține-ți gura! răcni Regina, învinețindu-se de furie.

- Ba n-o să mi-o țin! răspunse Alice.

- Să i se taie capul! zberă Regina.

- Cui îi pasă de voi? spuse Alice. (Între timp crescuse până la înălțimea ei deplină). Nu sunteți decât un pachet de cărți de joc!

În acea clipă, toate cărțile din pachet se ridicară mai întâi în văzduh, apoi se lăsară din zbor asupra-i. Alice scoase un țipăt scurt, parte de teamă, parte de mânie și se strădui să le înlăture, dând din brațe. Și se văzu tolănită pe mal, cu capul în poala surorii ei, care da binișor deoparte câteva frunze veștede care fluturaseră din arbori peste fața fetiței.

- Trezește-te, Alice dragă! Ce mult ai dormit! spuse sora ei.

Îi povesti surorii ei, pe cât își amintea, straniile peripeții despre care ați citit voi în

această carte, iar când termină povestea, soră-sa spuse:

- A fost, într-adevăr, un vis foarte ciudat!... Dar acum dă fuga acasă, la ceai! S-a făcut târziu.

Iar Alice se sculă în picioare și o tuli spre casă; și alergând, se tot gândea, pe bună dreptate, ce vis minunat avusese.

Dar sora ei rămase nemișcată pe bancă, cu capul sprijinit într-o palmă, privind asfințitul soarelui și gândindu-se la micuța Alice și la aventurile ei minunate, până ce, la un moment dat, începu și ea să viseze - și iată visul ei.

Mai întâi o visă pe micuța Alice, cu mânuțele ei cuprinzându-i genunchii, iar ochii strălucitori se uitau în ochii ei... îi putea auzi până și glasul și o vedea făcând acea mișcare zglobie din cap, ca să-și dea deoparte părul ce-i venea mereu în ochi; și totuși, în vreme ce asculta, sau părea că ascultă, neobișnuitele creaturi născute în visul surorii ei însuflețiră deodată locul în care se găsea.

Iarba înaltă începu a foșni la picioarele ei, pe când Iepurele Alb trecu în grabă...; Șoarecele, speriat, înota prin eleșteul din apropiere, stârnind în urma lui adevărate valuri; auzea chiar clinchetul ceștilor de cafea, dinaintea cărora Iepurele de Martie și prietenii săi își luau interminabilul ceai, precum și glasul ascuțit al Reginei, poruncind executarea nefericiților săi invitați...; din nou, bebelușul Purcel strănuta pe genunchii Ducesei, în vreme ce farfurii și cratițe zburau în jurul lor...; apoi țipătul Grifonului, scârțâitul tăbliței de scris a Puiului de Șopârlă și glasurile înăbușite ale cobailor umpleau văzduhul, amestecându-se cu suspinele Falsei Broaște Țestoase.

Așa că rămase acolo, cu ochii închiși și aproape că se închipui în Țara Minunilor, deși știa că, îndată ce-și va deschide ochii, totul va reveni la realitatea obișnuită: iarba va foșni doar la adierea vântului, iar eleșteul va mai clipoci doar la unduirea stufului... clinchetul ceștilor de cafea se va transforma în sunetul tălăngilor de la gâtul oilor, iar țipetele ascuțite ale Reginei, în vocea păstorului; strănutul bebelușului, țipătul Grifonului și toate celelalte sunete stranii vor deveni (cu siguranță) tumultul zgomotelor de la fermă, în vreme ce mugetele vitelor vor înlocui suspinele adânci ale Falsei Broaște Țestoase.

În cele din urmă, și-o imaginează pe surioara ei, cândva, în viitor, o femeie în toată firea, păstrându-și de-a lungul întregii vieți sufletul bun și iubitor din vremea copilăriei, adunând în jurul ei alți copilași, în a căror privire va citi aceeași strălucire și curiozitate, atunci când le va spune povești neobișnuite, poate chiar cele de demult, din visul ei din Țara Minunilor. Și-o închipui de asemenea întristându-se pentru toate necazurile lor mărunte și înveselindu-se pentru toate bucuriile lor naive, pe când își va aminti de propria-i copilărie și de fericitele zile de vară.